

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2020
ročník XVI.

Staré zimní fotky

Děkujeme všem, kteří svými fotkami přispěli.

OBSAH

Slovo starosty	4	Za krásami Moravy	35
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva	8	Sucho.....	38
Společenská kronika.....	9	Zemská stráž	41
Kulturní akce.....	10	Vločky mementa.....	45
Udělejte si vánoční punč.....	11	Ohlédnutí za rokem 2020	46
Koncert klarinetového kvarteta	12	Taneční studio N.C.O.D. Lanžhot	48
Okénko farnosti	13	3. ročník Strong race	49
Okénko knihovny	14	Mistrovství republiky 2020.....	50
Okénko školky	16	Florbal Lanžhot.....	51
Okénko školy	20	Lakros Lanžhot	52
Odešel dobrý soused	22	Dobročinnost skautů z Lanžhota	53
Nastal čas rozloučení.....	24	30 let Svazu tělesně postižených	54
MVDr. Michal Švirga.....	25	Mládež 2020 - stolní tenis	56
Eva z hájovny.....	26	(Ne)fotbalová sezóna	57
Vzpomínka na Jaroslava Holého	28	Zachránit život můžete i vy.....	59
Lanžhotské kalendárium	29	Co mají Amazonie a lužní lesy společného?	60
Lanžhotčané na Pováží	31	Spolek Soutok Lanžhot	62
Vánoce v padesátých letech.....	32	Část rozhovoru pro Ekolist.cz.....	63
A co Tiger v Malé Caji?.....	33	Soutok všem	67
Třeba do věže	34	Ochrana lokality Soutoku a lužního lesa.....	71

*Krásné prožití vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce
přeji všem spoluobčanům
starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města.*

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

přešel podzim a najednou je tu doba předvánoční. Po velmi uvolněném létě udeřil virus s ještě větší intenzitou než na jaře. A i když si pandemie koronaviru vyžádala oběti i mezi našimi blízkými, kvituji s povděkem, že Lanžotčané přistupovali ke všem opatřením zodpovědně a poměrně s nadhledem. Díky tomu se další nápor podařilo zvládnout. I tak jsme bohužel museli oželeť některé připravované akce, jako například oblíbený vánoční jarmark. Jsem rád, že jsme mohli dovézt a vyzdobit náš letošní vánoční strom. Pro letošek jsme zvolili výzdobu v lanžhotských „národních“ erbovních barvách. Poděkování patří dárcům stromu, mladým manželům Sítkovým. V době psaní tohoto textu ještě není jisté, zda bude možné pořádát oslavy

zakočení roku s ohňostrojem. Vzhledem k pomalému vývoji rozvolňování jsem k tomu skeptický. Na

druhou stranu můžeme současnou situaci brát jako výzvu k celkovému zklidnění dnešní uspěchané doby.

Jako by toho nebylo málo, v průběhu deštivého října jsme museli čelit i povodni, kvůli které bylo nutné vyhlásit zákaz vstupu do zaplavené části lesa. Z důvodu velkého podmáčení a hrozbě pádu stromů toto nebezpečí stále trvá.

Menší havárie na vodovodu se objevila na budově posilovny v areálu stadionu

Privezení vánočního stromu

Vylitá řeka Dyje v loklitě Lánské lůky, foto Kateřina Paulíková

u základní školy a k přístavbě tribuny sportovní haly. Netrpělivě očekáváme povolení k akci opravy ulic Příční I. a II.

Složité v této době probíhají rovněž jednání o převodu nemovitého majetku TJ Sokol do správy města.

Stejně tak nebylo možné uspořádat debaty o budoucí podobě lanžhotského náměstí.

Rádi bychom pokračovali hned, jakmile to bude možné.

Ve světle všech těchto nepříznivých situací je nutné považovat za úspěch rozběhnutí stavby parkovacích míst v Súhradech. Nezaháleli jsme ani na pracích, které jsou sice veřejnosti skryté, ovšem velmi nutné pro zabezpečení údržby města. Mám na mysli úpravy nového střediska údržby města ve dvoře domu vedle Společenského domu za trafikou. Je třeba provést kompletně nové rozvody elektroinstalace a úložných prostor pro zimní posypový materiál. Do konce roku by měla proběhnout ještě instalace nových průmyslových vrat.

S přípravou a zajištěním potřebné dokumentace a vyřízením objednávek nám od října pomáhá náš nový pracovník úřadu, Ing. R. Černohorský.

Ten, jako stavební a investiční technik, povede rovněž agendu místního obecního stavebního úřadu. Slibujeme si od toho zrychlení procesů při rea-

Sokolské. Na jejím odstraňování se kromě pracovníků města podíleli i členové oddílů kulturistiky a tenisu, za což jim patří dík. Během podzimu proběhly ještě dokončovací práce na vydláždění kolem nového altánu uprostřed areálu.

Dopady pandemie pocítujeme i na průběhu investičních akcí. Firma, která nastoupila na opravu střechy kina, musela práce dočasně zastavit. Průtahy s vyřizováním jsou i se stavebním povolením na stavbu prodloužení vodovodu od radnice k pizzerii a k muzeu. Čekáme rovněž na povolení ke stavbě rozšíření parkoviště

Dokončení dlažby altánu v areálu Sokolské

lizaci investic, a to nejen těch běžných, ale zejména těch velkých, jako jsou chystané akce v Plánu společných zařízení (zprůtočnění rybníku Kout apod.)

Mám velkou radost z toho, že se podařilo založit novou stromovou alej v Lanžhotě na ulici Nová a Břeclavská. Nová alej vznikla i u sběrného dvora podél cesty k čističce. Velkou část stromů tvoří hrušně, které původně měly skončit ve štěpkači (!). Díky programu Nadace Veronica a pomoci paní Zlatuše Maděřičové z komunitní nadace se nám je podařilo získat v takovém množství. S výsadbou pomohli i lanžhotští skauti, za což jim patří dík. Dík patří i všem místním, kteří přes počáteční nedůvěru nakonec souhlasili s výsadbou stromořadí před jejich domy. Odměnou jim i nám všem bude více zeleně, krása

Nová stromová alej na ulici Nová

Oprava střechy na Společenském domě

kvetoucích stromů na jaře a sladké plody babího léta. Při součtu stromů, které jsme v letošním roce v Lanžhotě vysadili, jsme tak dospěli k číslu 70! Spadané listí na podzim nás může sice obtěžovat, ale je to jen malá daň za to, že nám stromy mj. výrazně zlepšují kvalitu ovzduší a poskytují blahodárný stín v létě.

Stále probíhají práce na digitalizaci mapových podkladů našeho katastru. Mnozí už tyto záležitosti mají za sebou, jiné to ještě čeká. Mapování má několik fází – nejprve speciální komise provede označení hranic pozemků a budov, následuje odsouhlasení a poté přesné zaměření. V případě rozdílů se připraví materiály k tomu, aby bylo možno sporné části pozemků prodat, koupit či směniti.

V této souvislosti bych chtěl požádat všechny vlastníky pozemků, kteří uvažují o jejich prodeji, aby je primárně nabídli pro potřeby našeho města. Velmi to pomůže k rozvoji Lanžhota. V případě jakýchkoli dotazů se neváhejte na nás obrátit, jsme tu pro vás.

Během podzimu jsme rovněž pracovali na přípravách plánů na kompletní rekonstrukci knihovny. Nejvíce sil nám vzalo zpracování žádosti o dotaci. (Mám pocit, že tyto procesy jsou čím dál víc složitější!)

A jako každý rok bylo třeba sestavit návrh rozpočtu města na příští rok.

I toto je letos o mnoho složitější, neboť v důsledku pandemie i vládních opatření přiteče do rozpočtu mnohem méně peněz než v minulém roce. I přes tuto nepříznivou situaci nejsou v roce 2021 plánovány nižší investice, neboť máme zatím dostatečnou finanční rezervu. Ta je ovšem vytvořena na připravované velké investiční akce – jako např. rekonstrukce náměstí, přístavba základní školy, vybudování sportovního a rekreačního areálu Na Slajsi.

Další nepříjemnost, se kterou se budeme muset vypořádat, je stále větší tlak na odpadové hospodářství. Jak známo, neustále se zvyšují poplatky za likvidaci komunálních odpadů. A i když si v Lanžhotě vedeme ve srovnání s ostatními velmi dobře, nevyhne se ani u nás zvýšení poplatků za svoz a likvidaci odpadů. Relativně nízký poplatek můžeme držet zejména díky tomu, že velmi dobře třídíme. Ovšem v budoucnosti ani to nebude stačit. Se změnou zákona o odpadech se budou výrazně zvyšovat poplatky za skládkování. Budoucnost vidím spíše v omezování celkového množství odpadů – viz např. bezobalové hospodářství.

Dalším „horkým“ tématem poslední doby je budoucnost ochrany přírody v lesech na soutoku Moravy a Dyje. Z těchto důvodů jsme do tohoto čísla zpravodaje zařadili speciální rubriku, ve které se této tematice věnujeme. Měli byste i vědět, že jsme zaslali výzvu směrem ke všem kompetentním orgánům, abychom hledali společně nejoptimálnější řešení ochrany přírody tak, abychom zároveň, jako občané žijící v blízkosti lesů kolem soutoku,

nebyli nijak omezováni a kráceni ve svých právech. A to i za cenu legislativních změn! Děkuji všem představitelům obcí našeho DSO Region Podluží za to, že nás v naší snaze podpořili. Díky tomu se k diskuzi u „kulatého stolu“ přihlásili zástupci většiny kompetentních orgánů. Účast přislíbil mj. generální ředitel Lesů ČR, ředitel LZ Židlochovice, ředitel Agentury ochrany přírody ČR, ředitel Biosférické rezervace DM, zástupci Povodí Moravy i ČHMÚ, poslanci a senátoři z našeho regionu, hejtmán JMK, a dokonce i sám ministr životního prostředí. Debata měla proběhnout v Lanžhotě už v listopadu. Bohužel, kvůli protiepidemickým opatřením jsme museli i tuto akci prozatím odložit.

No, a jelikož se tento rok blíží k závěru, rád bych poděkoval všem, kdo během uplynulého roku jakkoliv pomáhali obci, ať už jen třeba tím, že si zkrášlili veřejné prostranství kolem svého domu, nebo dokonce vyčištěním zaneřádané lokality v blízkém lese, tím, že třídí odpad, tím, že pomáhali v době nouzového stavu apod. Velký dík patří členům komisí, výborů, aktivních spolků i sportovních oddílů. Poděkování zkrátka patří všem, kdo učinili cokoli pro blaho všech ostatních.

Vážení a milí, čekají nás ještě krásné momenty roku - mějte se krásně, užijte si Vánoce v klidu, v pohodě a pokud možno ve zdraví!

Opatrujte se!

Mgr. Ladislav Straka
Váš starosta

Výpis z usnesení z 11. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 23. 9. 2020

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

Z11/20/2 SCHVALUJE rozšířený program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatele
4. Zpráva o činnosti
5. Plnění rozpočtu k 31. 8. 2020
6. Rozpočtové opatření č. 6/2020
7. Převod nemovitostí – uzavření Kupní smlouvy a Smlouvy o advokátní úschově
8. Převod nemovitostí – koupě pozemků
9. Rekonstrukce náměstí – studie
10. Ochrana lokality Soutok
11. Diskuse
12. Závěr

Z11/20/3 SCHVALUJE ověřovatele zápisu Mgr. Janu Malou a Ing. Lucii Bartošovou, zapisovatelku Annu Moučkovou

Z11/20/5 BERE NA VĚDOMÍ plnění rozpočtu k 31. 8. 2020

Z11/20/6 SCHVALUJE rozpočtové opatření č. 6/2020

Z11/20/7 SCHVALUJE uzavření Kupní smlouvy s AMISTA investiční společnost, a. s., Pobřežní 3, č. p. 620, 186 00 Praha 8, na jejíž základě bude koupen pozemek
a) spoluvlastnický podíl ve výši id. $\frac{3}{4}$ na pozemku parc. č. PK 2100/2 a spoluvlastnický podíl ve výši id. $\frac{3}{4}$ na pozemku parc. č. PK 2100/5, které jsou oba zapsány na LV č. 577,
b) pozemek parc. č. PK 428 a pozemek parc. č. PK 2736, které jsou oba zapsány na LV 1276, přičemž všechny uvedené nemovitosti se nachází v katastrálním území: Lanžhot. Dále Zastupitelstvo města Lanžhot **SCHVALUJE** uzavření Smlouvy o advokátní úschově s Mgr. Martou Hadravovou, advokátkou, Velkopavlovická 25, 628 00 Brno a AMISTA investiční společnost, a. s., Pobřežní 3, č. p. 620, 186 00 Praha 8

Z11/20/8 SCHVALUJE koupi pozemku:

- a) spoluvlastnický podíl ve výši id. $\frac{1}{2}$ pozemků parc. č. PK 831/1 a PK 832/1, které jsou oba zapsány na LV č. 854,
- b) pozemky parc. č. PK 337, PK 338, PK 460/2, PK 777, PK 1065, PK 1091/1, PK 1091/4, PK 1343/2, PK 1599, PK 2791, PK 2913 a PK 2916, které jsou všechny zapsány na LV 855,
- c) spoluvlastnický podíl ve výši id. $\frac{1}{2}$ pozemků parc. č. PK 1153/1 a PK 2971, které jsou oba zapsány na LV 1515, přičemž všechny uvedené nemovitosti se nachází v katastrálním území: Lanžhot od Hlučínská zemědělská, a. s.,

Hradecká 646/4, Předměstí, 746 01 Opava, IČO 28200918, za celkovou cenu 1 089 240 Kč

Z11/20/10 SCHVALUJE podání výzvy představitelům Parlamentu ČR, dotčených ministerstev včetně jejich resortních organizací a státních podniků, Jihomoravského kraje, obcí a dalších institucí, k zahájení otevřené diskuse k zajištění ochrany přírody a krajiny v lokalitě Soutok Moravy a Dyje, popřípadě sousedících území, kde se rozprostírá biotop lužního lesa.

Tato výzva je podnětem k zahájení otevřené diskuse a k vytvoření pracovní skupiny ze zástupců jednotlivých subjektů s cílem návrhu opatření, na základě kterého, by bylo možné přistoupit k zahájení procesu vyhlášení adekvátní formy a způsobu ochrany lokality Soutoku a souvisejícího území.

Město Lanžhot zároveň vyzývá členské obce DSO Region Podluží k podpoře této výzvy.

Společenská kronika

Narozené děti

Patrik Šťastný
Hynek Chalupský
Sofie Antálková
Mariana Bartošová
Adam Kvěch
Aneta Uhrová
Benjamin Uher
David Sítek
Viktor Moravec
Vanesa Pavelková
Natalie Bernátová
Michal Kaván
Patrik Folber
Radim Tuček
Robin Míka
Jakub Švach
Štěpán Bulko
Maximilien Fojtík

Úmrtí

Ludmila Bartošová	80 let
Josef Trubač	66 let
Jarmila Hübllová	63 let
Ladislav Kaczmarczyk	71 let
Jan Prajka	94 let
Miroslav Šesták	36 let
Dagmar Křiváková	34 let
Tomáš Čička	43 let
Ludmila Šuláková	73 let
Eva Šupinová	68 let
Martina Kováčová	41 let
Ludvík Hrubý	86 let
René Stýblo	61 let
Václav Hájek	29 let
Ladislav Bartoš	83 let
Anna Hasilová	88 let
Ladislav Tuček	65 let
Oldřich Holobrádek	85 let
Antonín Rybář	90 let
Anna Klvaňová	79 let

Kulturní akce

16. 1.	Krojový ples
23. 1.	Ples města
13. 2.	Fašank
březen	divadelní představení
4. 4.	Velikonoční zábava
duben	Běh městem

PF 2021

Milí spoluobčané, letošní rok nebyl příliš šťastným rokem pro pořádání kulturních akcí. Před koronakrizí jste se v Lanžhotě mohli těšit ze spousty krásných kulturních zážitků a my zase z hojné účasti a dobré odezvy od Vás. Snad bude více možností na pořádání společných setkání v roce následujícím. Ať je pro nás všechny šťastnější a veselejší než končící rok 2020.

Jako malý dárek Vám posíláme vánoční mandalu k vymalování. Ať Vám zpestří adventní čas a pomůže obnovit potřebný klid a harmonii.

Vše dobré do nového roku 2021 přeje Kulturní komise města Lanžhot

Udělejte si vánoční punč

Jana Malá

Vánoční trhy či jarmark k vánoční atmosféře neodmyslitelně patří. Obcházení stánků s nabízenými produkty, pořízování drobných dárků, zastavení se u stánku s vánočním punčem, setkání s přáteli a známými, slavnostní rozsvícení vánočního stromčku. Nechybí drobné občerstvení a atmosféru dokreslují koledy v podání dětských sborů a dalších interpretů. Letos se vánoční jarmark v Lanžhotě nekonal, stejně jako ve většině českých měst.

Nepříznivá doba vás však nerozhodí, když si uděláte skvělý vánoční punč sami doma. Nic nezahřeje tak dobře jako punč. Snad jen svařák nebo grog. Kromě příjemného zahřátí však umí punč i něco víc – navodit skvělou vánoční pohodu.

Možná vás to překvapí, ale tento tradiční vánoční nápoj, má svůj původ až v daleké Indii. Vždyť i název punč (v němčině Punsch, v angličtině Punch) je odvozen od hindského výrazu Panča - tedy pět. Tolik bylo totiž původních ingrediencí pro výrobu punče. Kromě alkoholu se do punče přidávala voda, cukr, citrón a koření. Do Evropy se z Indie dostal během 17. století a jak jinak než díky britské Východoindické společnosti.

Pokud byste si chtěli udělat opravdu klasický indický punč, museli byste se poohlédnout po destilátu ze šťávy z cukrových palm zvaném arak. Pakliže byste si naopak chtěli udělat punč podle receptů ze 17. století, potřebovali byste pro jeho výrobu víno nebo brandy, popřípadě jamajský rum, ze kterého se koncem století začal punč dělat.

Dnes existuje receptů na punč nepřeberné množství. Jinak se dělá punč ve Spojených státech, jinak v Británii a jinak ve Střední Evropě. Někde se punč podává studený, jinde zase teplý. U nás se dělá teplý vánoční punč, ve kterém jsou základními ingrediencemi rum a červené víno.

Záměrně není v receptu u některých ingrediencí uvedeno přesné množství. Chcete-li silnější punč, přidejte více rumu. Máte rádi sladký punč? Použijte polosladké nebo sladké víno, popřípadě punč více dosladte cukrem či medem. Zkrátka vyladte si punč podle svého. Na 4 porce domácího punče si připravte následující ingredience:

- 1 l červeného vína
- 400 ml černého čaje
- 150 ml rumu nebo griotky
- citrón
- celé skořice
- kousky hřebíčku
- ovoce dle chuti (jablka, citrusy, ananas, zkrátka vše, co máte rádi)
- cukr

Do kastrůlku nalijte víno a čaj a pomalu ohřívejte. Přidejte plátky citrónu a skořici s hřebíčkem hned zkraje, aby co nejdříve uvolňovaly do připravovaného nápoje chuť i aroma. Mezitím si do předem nahřátých skleniček připravte rum společně s nakrájenými kousky ovoce.

Jakmile je obsah kastrůlku dobře prohřátý, přelijte ho přes sítko do připrave-

ných skleniček, kde se na něj již těší rum společně s ovocem. Je lépe, když obsah kastrůlku nepřijde k varu, neboť se při něm velmi rychle odpařuje alkohol. Ozdobte plátkem citrusu nebo jiného ovoce a případně dosladte. Nyní si můžete v klidu vychutnat s láskou dělaný vánoční punč a navodit vánoční pohodu.

Koncert klarinetového kvarteta

Kateřina Paulíková

V pátek v podvečer se naplnila smuteční obřadní síň v Lanžhotě lidmi, kteří se do této síně nepřišli s nikým rozloučit, ale přišli na koncert klarinetového kvarteta Vojenské hudby Olomouc. Toto hudební těleso hrálo ve složení:

1. klarinet Marek Prajka – náš lanžhotský občan, 2. klarinet Radim Zezulka, 3. klarinet Jiří Elísek a basklarinet Petr Polák, který zároveň slovem jednotlivé skladby komentoval. Repertoár toto hudební těleso zvolilo velmi vhodné. Byla zde zastoupena vážná hudba (MALÁ NOČNÍ HUDBA W. A. Mozart), BAVORSKÁ POLKA, BUGATTI STEP – Jaroslav Ježek, hudba muzikálová (HELLO, DOLLY – Jerry Herman). Některé skladby zpěvem doplnila posluchačka 3. ročníku konzervatoře v Praze Kateřina Burešová, která bravurně zazpívala všechny skladby, a dostalo se jí od obecenstva

velkého aplausu. Stejně tak nejmladší z klarinetistů Marek Prajka skladbu „Zpěv skřivana“ musel pro velký úspěch opakovat. Veškeré obecenstvo odcházelo z kon-

certu s velkým uspokojením a obdivem, jak mohou čtyři klarinety plně obsáhnout tato koncertní díla pro velké orchestry.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Vánoční zamyšlení

Doba adventní oznamuje blížící se příchod vánočních svátků a můžeme říci, že v naší vlasti ji charakterizuje shánění vánočních dárků pod stromček. A právě tento shon, dnes obzvláště vypjatý vzhledem k složité ekonomické situaci naší země, bývá kritizován: zapomíná se, říkají kritici, že smysl vánočních oslav je především duchovní, nikoli materiální. Kdo má pravdu? Patří dárky k Vánocům?

Zeptejme se nejdříve, odkud se vzal ten zvyk dávat dárky blízkým zrovna na oslavu narození Ježíše Krista? Ne všechny národy používají k tomuto vzájemnému obdarovávání 24. prosinec, některé čekají až do 6. ledna, tj. na den Tří králů. Byli to právě tito tři králové, kteří přinesli své dary novorozenátku do Betléma. Představme si: tito králové-mudrci měli odvahu vydat se podle hvězdného úkazu odkudsi zdaleka neznámo kam, opustit domovy, a to ne proto, aby dobyli neznámé země či udělali výhodný obchod a měli víc a víc peněz, ale pouze proto, aby sami

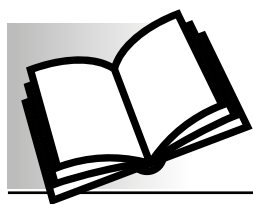
obdarovali svými dary jakési neznámé dítě v jesličkách. Ti tři králové zdánlivě nic nezískali na oplátku. Naše běžné účetnictví by asi nad tím zaplakalo, vždyť my většinou dáváme pouze proto, aby ti druzí dali zase nám (a čím víc, tím líp). Jenomže to není logika těchto mudrců - ani logika Boží, kterou můžeme vidět právě v Betlémě - já dávám bez účtování. Vydávám se a nečekám na odměnu. Nekalkuluji. Žádné účetnictví. Obdarovat z čisté lásky a umět i přijmout dary z čisté lásky, jak dodával sv. František z Assisi, ten, který

vytvořil první betlém – to je jedno z nejhlubších vánočních tajemství. Velikost obdarování není v počtu a nákladnosti daru, ale v lásce s jakou jej dávám. Můj dar se tak stává znamením láskyplného vztahu a vyznáním lásky samé: nebyl jsem vždy bezvadný a bezchybný, omlouvám se, pro-

miň, dar dávám ne, abych si tě koupil, ale aby beze slov vyjádřil: mám tě rád, miluji tě, odpusť, budme spolu.

Čisté Vánoce tak vyžadují nejenom čisté domácnosti, ale především čisté dary. A ty zase čistá srdce. Snažme se o ně.

Požehnané Vánoce vyprošuje Otec Robert

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT

Okénko knihovny

Knihovna Lanžhot slaví stoleté výročí!

Jitka Petrlová

Naše knihovna letos slaví 100 let od svého založení. Hlavním gratulantem měl být spisovatel a publicista Vlastimil Vondruška. Ten, kromě sfouknutí svíček na narozeninovém dortu, měl našim čtenářům přiblížit v poutavé přednášce historii středověkého soudnictví i milostný život našich předků. Pro žáky základní školy měla připravenou zábavnou přednášku spisovatelka Michaela Fišarová. Člověk miní, život mění, a tak do našich oslav zasáhla pandemie a všechny akce knihovny byly zrušeny. Nakonec i knihovna samotná musela být z nařízení vlády uzavřena. Na druhou stranu jsme měli více času pátrat v knížkách v archivech a dozvědět se trochu víc o založení naší knihovny. Tak si pojďme připomenout události, které předcházely vzniku knihovny v Lanžhotě.

V 19. století, díky obrozeneckému hnutí, začaly vznikat první čtenářské spolky, půjčovny, čítárny i soukromé veřejné

přístupné knihovny. Tyto spolky se pak staly na venkově důležitými prostředky vzdělanosti. V knize Lanžhot si můžeme přečíst: „Tak jako jinde měly i v Lanžhotě spolky společenský a vzdělávací charakter a u jejich kolébky stála místní inteligence, především učitelé a kněží. Jako první byl v městečku založen roku 1885 čtenářský spolek Beseda (později čtenářský spolek Národní Jednoty) a 2. října 1899 čtenářský spolek Kosmák. Tento konzervativní spolek měl být zřejmě protiváhou pokrokové Besedě.“ Tyto spolky pak později daly základ lidové knihovně.

Samotná historie Městské knihovny Lanžhot se začíná psát 1. června 1920, kdy na schůzi obecního zastupitelstva byl přečten přípis Ministerstva školství a národní osvěty o zřízení obecní knihovny. Tento přípis zavazoval obce zřídit v každé obci knihovnu a obecní úřady musely finančně vznik knihoven dotovat. Téhož dne byla zvolena knihovnická rada, která se zavázala

jednat se čtenářským spolkem o případných podmínkách sloučení čtenářského spolku s obecní knihovnou. Po případě, zda by mohl být spolek pověřen úkolem veřejné knihovny.

Tento úkol se podařilo knihovní radě dokonat a v zápisu obecního zastupitelstva z 12. března 1921 se dočteme: „Ohledně obecní knihovny bylo vyjednáno. Knihovna těl. jednoty Sokol, před tím knihovna místního odboru Národ. Jednoty, propůjčí se k úkolům osvětovým stanoveným zákonem pro knihovny obecní na dobu 5 let, tj. do 30. prosince 1925.“ Knihovna i knižní fond zůstal výhradním majetkem tělovýchovné jednoty Sokol. Obec se zavázala poskytnout příspěvek 1000 Kč na zakoupení knih. Tyto zakoupené knihy byly zvlášť označeny a odděleně zařazeny. Po uplynutí pětileté lhůty, pak tyto knihy budou základem lidové knihovny. Knihovníkem mohl být pouze člen výboru Sokola a členové knihovní rady obce měli pouze hlas poradní. Bohužel, z dalších zápisů zastupitelstva není možné dohledat, zda opravdu po uplynuté pětileté době vznikla samostatná lidová knihovna. Další zmínka o knihovně je až z roku 1935, kdy zřídila

rada města za velké slávy veřejnou čítárnu. V zápisu zastupitelstva si přečteme: „Čítárna zahájila činnost v den 17. výročí prohlášení státní samostatnosti, 28. října 1935. Slavnostního otevření obecní čítárny přítomni byli i členové obecního zastupitelstva a místní osvětové komise. Starosta obce J. Uher měl při otevření čítárny vhodný proslov, po němž ji předal do péče knihovní rady. Za místní osvětovou komisi promluvil ředitel měšťanské

KNIOVNA LANŽHOT SLAVÍ

100 LET

VYHLAŠUJEME SOUTĚŽ O NEJHEZČÍ

KNIŽNÍ ZÁLOŽKU

VŠECHNY ZÁLOŽKY BUDOU VYSTAVENY
A NEJLEPŠÍ NÁVRHY BUDOU POUŽITY
NA SKUTEČNÝCH KNIŽNÍCH ZÁLOŽKÁCH
KNIOVNY LANŽHOT A ODMĚNĚNY.

NÁVRHY PŘIJÍMÁME DO 18. PROSINCE 2020

školy Osvald, který ocenil význam čítárny jako jednoho z hlavních prostředků vzdělávacích. – Přáli bychom si, aby se čítárna stala střediskem, poskytujícím občanstvu příležitost poznati současný rozvoj národní a světový a naučila občany pohlížeti na život z hlediska vyššího – všelidského, které stírá politickou a sociální nenávisť.“

Cesta k fungování knihovny nebyla jednoduchá. Během své existence se musela knihovna potýkat s řadou provozních problémů. Časem se však lanžhotská knihov-

na vypracovala mezi nejlepší knihovny v břeclavském okrese.

Za tímto úspěchem musíme hledat všechny obětavé knihovníky, kteří po tuto dobu v knihovně pracovali. Díky jejich nadšení a pracovitosti se posiloval i význam knihovny v obci. Všem těmto pracovníkům patří naše největší poděkování.

Budeme doufat, že v roce 2021 se nám podaří uspořádat všechny odložené narozeninové oslavy a krásné stoleté kulatiny oslavíme společně s našimi čtenáři a návštěvníky knihovnických akcí.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Podzíme, děkujeme!

Martina Kužmová

Kdybych měla jedním slovem vystihnout podzim, určitě by to bylo slovo PESTROST. Pestrost barev, chutí, vůní, tvarů, počasí, změn a jako milovník tmy a ticha podotknu, že i zkrácení dnů má své kouzlo. Proto se asi nelze divit, že je co slavit, za co být vděčný a za co děkovat. Toto my ve školce víme a již třetím rokem pořádáme akci Slavnosti podzimu. V letošním scénáři této akce jsme však museli, s ohledem na omezující okolnosti, udělat

trochu změn, ale i tak si myslím, že se akce velmi povedla.

Začali jsme piknikem v trávě aneb „Svačinka trochu jinak“. Rozpohybovali jsme se písničkou ve společném kruhu a pak už hurá na to! A co si mohly děti vyzkoušet? Pohybovou zdatnost na laněch, házení na cíl, lyžování v tandemu, zručnost při práci se dřevem, montování, šroubování, odemykání a zamykání zám-

ků a petlic. Znalosti a dovednosti si děti rozšířily ukázkou hmyzího domečku, vyzkoušely si relaxaci v kaštanové lázni a nasýtily své chuťové pohárky. Náš stůl podzimních dobrot byl letos o dost skromnější, ale i tak si děti pochutnaly na jablíčkách, mrkvi, hroznech a taková vařená brambora ve slupce, to byla, panečku, dobrota ☺ Počasí nám opět velmi přálo.

Sluníčko svítilo. Větrík pofukoval, draci létali a děti běhaly. Na konci akce jsme si společně zazpívali s kytarou za doprovodu malých bubeníků.

Závěrem bych chtěla poděkovat podzimu za pestrost, kolegyním a kamarádům za přípravu, dětem za úsměv a příští rok snad i s rodiči na shledanou! ☺

foto archiv MŠ

Adventní období v mateřské škole

Martina Čapková

Jedno z nejhezčích období v roce slavíme i v naší školce. Téměř celý prosinec se s dětmi připravujeme na příchod Ježíška. Začátek prosince oslavíme již tradičně návštěvou Mikuláše. K začátku prosince už neodmyslitelně patří vánoční jarmark. Paní učitelky tvoří s dětmi spoustu různých dárečků (od pečení perníčků, přes zdobení svíček, po výrobu různých ozdob), které si pak rodiče mohou za dobrovolný příspěvek koupit. V tento den také rozsvěcujeme vánoční strom na naší zahradě. A jak jinak navodit tu správnou

vánoční atmosféru, než zpěvem koled a recitací vánočních básniček. K jarmarku taktéž patří ochutnávka cukroví, které rodiče přinesou do školky. Před vánočními prázdninami děti čeká to nejlepší z celého adventního období. A to čekání na Ježíška. Sejdeme se v jedné třídě, zpíváme koledy, říkáme básničky a netrpělivě čekáme, jestli Ježíšek zavítá i do naší školky. Nezbyvá než doufat, že i letos si budeme moci užít tyto vánoční chvíle v naší školce a budeme je moci oslavit se všemi dětmi, rodiči a přáteli školy tak jako každý rok.

Hody v MŠ

Jana Ciprysová

Hody v naší školičce jsou velkou událostí. Děti se vždy těší, když můžou tančit a zpívat. Hodovní příprava byla trochu jiná než před rokem. Byla omezena opatřeními, která jsou v tuto dobu nutná. Při vcházení do prostoru školní zahrady byla nachystána dezinfekce a taky nebylo možné nabídnout občerstvení.

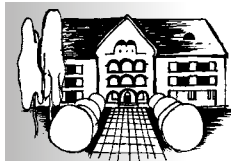
Letošní stárek Jan Krejcar a jeho rodina se této příležitosti chopili zodpovědně. V čele průvodu nás vedl Honzíkův strýc. Honzík i strýc byli oblečení do svátečního kroje a stejně tak i děti z mateřské školy a jejich sourozenci. Průvod k rodině stárka byl zpestřen jako každý rok dechovou hudbou a účastí chlapců a děvčat z chasy. Před domem jsme zazpívali píseň „Když jsem byl malučký“, po ní následoval verbuňk. U rodiny jsme se cítili dobře. Pro všechny měli nachystáno občerstvení. Předávání praporu proběhlo před domem, když jsme vychá-

zeli. Následoval tanec valčík. Děti si před domem zatančily. Průvod se přesunul do mateřské školy. Tam připevnil strýc s rodinou prapor na vršek máje. Začalo stavění máje a strýc, který průvod vedl, dohlížel na stavění. Když byla mája postavena, zazpívali jsme si všichni dohromady píseň „Ta lanžhotská mája“. Společně jsme si zazpívali, zavýskali a děti si ještě k tomu zatančily.

Příští rok se zase těšíme na hody ve školce ☺

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MZŠ Lanžhot

f Klubko News

I letos namotáváme Klubko

Liběna Štáhllová

Stalo se již tradicí, že začátkem každého školního roku vyhlašuje školní družina a školní klub pod Masarykovou základní školou celoroční soutěž pro žáky 1. stupně po názvem Klubko.

Žáci během školního roku získávají potřebné centimetry a namotávají pomyslné klubko účastí např. na soutěžích a závodech pořádaných školní družinou, školním klubem a školou, na olympiádách, při sportovní reprezentaci školy apod. Na konci školního roku je pro výherce odměnou jednodenní výlet s netradiční náplní a tričko s logem školního klubu.

V letošním školním roce tomu není jinak. Bohužel, opět přišlo v důsledku pandemie k uzavření škol. Naštěstí jsme v září ještě stihli uspořádat rovněž tradiční dyňování s hojnou účastí dětí i rodičů.

Protože nechceme soutěž přerušovat, vyhlásili jsme pro žáky během distanční

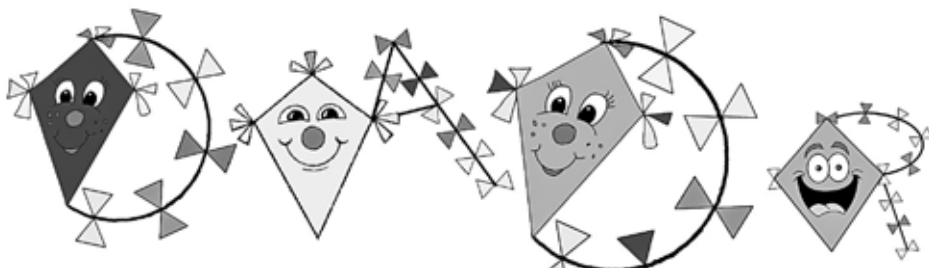
výuky výtvarnou soutěž o nejhezčího papírového draka, jelikož se nemůže uskutečnit drakiáda.

Děti mají možnost se doma zabavit a zároveň získat body do Klubka.

Na měsíc listopad je připravena soutěž další – výroba masky Mikuláše a čerta.

Po návratu do školy jsou v plánu soutěže v pexesu, piškvorkách, Člověče, nezlob se, závody na kolečkových bruslích a spousta dalších.

Doufáme, že brzy se vše vrátí do starých kolejí a my stihneme všechno, co máme v plánu.

Online, bláznivá videa i natírání branek! Čeští tělocvikaři nezahálí ani teď

Koncem října byl publikován na webu Česko sportuje rozhovor s Janou Poláškovou, učitelkou tělocviku z naší základní školy. S jejím svolením část článku otiskujeme.

Jak si poradit s výukou tělesné výchovy v době koronaviru? Udržet pozornost a pracovní návyky v době distanční výuky není jednoduché pro žádný předmět, natož pro tělesnou výchovu. „Přímý kontakt s vyučujícím ve specifickém prostředí jako je tělocvična je tak trochu oříšek jako pro Popelku,“ říká Jana Polášková ze ZŠ Lanžhot. „V době zákazu před nouzovým stavem jsme tělocvik provozovali tak, že jsme chodili na procházky v okolí školy v rozsahu tří kilometrů. Děti nejsou zvyklé vnímat chůzi jako nejpřirozenější aktivitu člověka. Dala jsem jim prostor, aby to zažili.“

A v době nouzového stavu? „Snažím se držet učební plán v trochu jiné podobě. Učím děti od 5.-9. třídy, můj úvazek představuje 22 hodin týdně. Plníme i nadále disciplíny Odznaku všestrannosti a Olympijského diplomu,“ popisuje Polášková. „Výsledky s natočenými videi a fotkami mi žáci zasílají přes společný komu-

nikacní nástroj školy, kterým je Edookit. Funguje to.“

V jejich domácích úkolech z tělesné výchovy tak najdete videa týkající se sportovních her a jejich pravidel, zajímavosti z oblasti sportu, informace o nových trendech ve sportu, informace z oblasti výživy a stravování sportovců, instruktážní videa (posilování s vlastní vahou, kompenzační cvičení), informace z oblasti první pomoci nejen při sportu a informace spojené s praktickým životem, například jak si sbalit batoh či jak se sbalit na lyžařský výcvikový kurz.

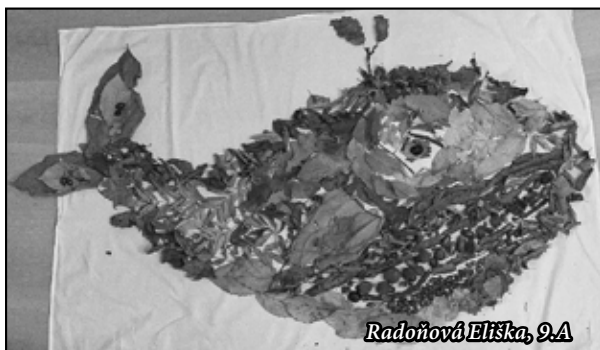
Jejím pomocníkem jsou i moderní technologie v podobě chytrých hodinek a aplikací. „Dokonce mám vysílat online. Ale proč ne?“ směje se Polášková. „Bude sranda, vše je jednou poprvé.“

Malujeme přírodou: Obrazce z přírodních materiálů

Eva Klvaňová, Miroslava Líbalová

I žáci 2. stupně jsou kreativní a šikovní, proto jsme pro ně připravili podzimní výtvarnou soutěž. Jejich úkolem bylo z barevného listí a přírodního materiálu, který našli kolem sebe při procházce, vytvořit zajímavý ornament. Mobilem nebo fotoaparátem potom vzniklý ornament vyfotili a poslali do školy. A protože letošní podzim přírodu kolem nás krásně vybarvil, vznikla nápaditá a zajímavá díla, kde se žáci nebáli experimentovat s různým přírodním materiálem – listím, kůrou, kame-

ny, klacíky, trávou, čerstvými i uschlými květinami. Nafocené instalaci si můžete prohlédnout na webových stránkách školy.

Radoňová Eliška, 9.A

Odešel dobrý soused

Josef Jožulka Uher

Když se se mnou ve čtvrtek 10. září 2020 tento poslední potomek někdejšího velkého brodčanského sedláckého rodu po telefonu navzdýcky loučil, nebral jsem to vážně. Vždyť jsem ho roky znal jako muže pevného na těle i duši. I v letní horúčavě a věkem nějaký ten rok přes devadesátku, sedl na kolo a jako dragoun si to vyšlápl do Lanžhota za kamarády. Nikdy s prázdnou. Tu jeho orechovici, pověstný životabudič, jsme všichni znali a koštovali.

Jenže už dávno dosedlačený bard, též vzdělaný učitel a na vojně dělostřelec s výtečnou „muškou“, humoruplný, vzal

to vykročení bez koní a pluhu do poslední brázdy bez úvratí, smrtelně vážně. Šel dobrovolně vstříc tomu, čemu se lidé brání. Když na to neúvratí v sobotu 12. září 2020 dorazil jako Ikarus pádem, bylo mu 95 let. Nejstarší muž v Brodském za řekou Moravou, kousek od Přívozu. Pokud by nebylo lužních lesů, máme my, Lanžochané, tuto kdysi též folklorní svěráznou dědinu na dohled, a on nás, Lanžochánů i Lanžhot jako takový, ještě lépe, na kopečku. Čtenáři zpravodaje Lanžhot si už těžko asi vzpomenu na jeho tři články, vzpomínkové vyprávění o udá-

lostech, které znal jen on – OLDŘICH – OLDA PAPÁNEK.

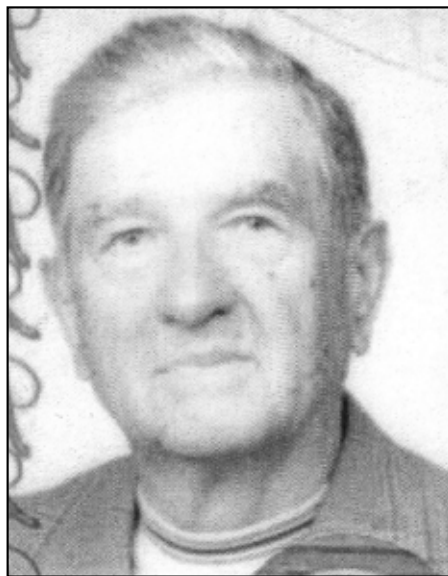
Své kořeny přátelství k mnohým z nás a naším předkům zapustil už v čase první republiky, ale i v období tzv. Slovenského štátu (my jsme byli Protektorát Čechy a Morava, období let 1939 – začátek roku 1945). Bože, jak zasvěceně znal historii broďčanských (kapelník Apaka) - záho-ráckých, ale i lanžhotských (skladatel a muzikant Metyn Prajka, Uhřici) decho-vek! Vždy jim se zaujetím naslouchávající. Když v roce 1942 došlo na fotbalovém hřišti na Pastvisku k nezapomenutelné- mu mači SK Lanžhot versus AC Sparta Praha (soudce komik Vlasta Burian, vý- sledek 2:4), dovedl se dostat přes hranici, aby byl přítomen! Však na to zavzpomí- nal i v našem zpravodaji.

Neudivoval mě jeho paměť v oblas- ti historie, upamatovávání se na mnoho obyčejných, často tragických lidských příběhů, na dny válečné fronty z dub- na 1945, ale i tím, kolik mnoha verší dlouhých básní si doslova pamatoval. Ale on je i vtipně a s prvky moudrosti vymýš- lel a psal! Petr Trčka, vedoucí Podlužanu, člen skupiny mladých lanžhotských nad- šenců pro vojenskou historii a pečovatel o malé betonové pevnůstky zvané „řepí- ky“, mohl by s velkou vděčností na pana Oldu vzpomínat a dosvědčovat, jak kdy jim pomohl a čím je obdaroval. Mají-li být proč smutní lidé, jímž vyschla voda ve studni, pak i my nepřestaneme žetel za člověkem, který jako pramen pamětník hasil žízeň naší touhy po poznání minu- losti, z mnoha jejích oblastí. Tulák mezi kmeny dubů lužního lesa, ke kterým vě- kem pomalu dorůstal i on. Umiňoval si, že jej obtočí stý letokruh. Když mi to ten-

krát tvrdil, neměl jsem důvod nevěřit mu. Bohužel přes ploty nocí do zítřků nikdo daleko nedohlédne. Cítí-li najednou před sebou zeď samoty a opuštěnosti, i když to nemusí být pravdou, zhroutí se. Nevídí- me jeden do druhého...

Súsed z Brodského – Olda Papánek - si zaslouží naše poděkování za přátelství, které se v čase jeho dlouhého života, ni- kdy nepřetrhlo. Cestou, nebo v hospůdce u Přívozu. Olda, sám moudrý, byl skrom- ný před moudrostí skutečných mudrců. A tak se s ním rozloučíme rčením, které vyslovil starý Říman HORATIUS: „My- sli, že den, který žiješ, je poslední, který ti vzešel: potom si budeš vážit těch chvil, jimž nedoufal užít.“

Jiný moudrý Říman CICERO by dodal: „Život zemřelých je uložen v paměti ži- jících.“ Kéž i Oldův, tělem spočívající na hřbitově v Brodském, kam tak rád chodil vzpomínat paměť...

Nastal čas rozloučení

Jiří Netík, vedoucí polesí Soutok

Vážení občané města Lanžhot, čas utekl jak vody v Kyjovce a 1. října tomu bylo 40 let, co jsem přišel do Lanžhota. Získal jsem zde přechodné bydliště. Bydlel jsem na Nádražní ulici v kancelářích polesí. Pracoval jsem jako těžební mistr TES Břeclav (těžební středisko) a po zániku tohoto střediska jsem nastoupil jako technik polesí Pohansko. Úmrtím lanžhotského fořta Ing. Bohumila Balgy koncem roku 1996 došlo ke sloučení polesí Lanžhot a polesí Pohansko. Od 1. 1. 1997 vzniklo polesí Soutok, kde jsem působil jako tech-

Kámen je matka příroda (tvar ženy). Plastika je dílo, občana města Lanžhot, Lubora Koždála

nik a zároveň zástupce vedoucího polesí. Od 3. 9. 2007 jsem byl pověřen vedením polesí Soutok a od 1. 5. 2008 jsem byl jmenován vedoucím polesí Soutok. Tuto funkci zastávám dodnes. Po Jaroslavovi Holém, který sloužil v Lanžhotě 19 let, jsem tady druhý nejdéle sloužící vedoucí polesí.

12. 1. 2021 odcházím na zasloužený odpočinek. Za ta léta služby v lesích pod Lanžhotem jsem poznal mnoho místních lidí. S mnohými vzniklo přátelství na celý život a mnozí už nejsou mezi námi. Taký je koloběh života.

Mým koníčkem se stala historie lesů pod Lanžhotem. V penzi začnu zpracovávat materiál, který jsem sesbíral za 25 let. Moc si vážím lidí, jako je Jožulka Uher, který byl

pracovníkem lesů a jeho umělecká tvorba má kořeny právě v lesích pod Lanžhotem. Jeho píseň „Jedů na kuady formaně...“ se stala mou nejoblíbenější písničkou.

Co na závěr? Všem Lanžhotským přeji, aby byli pyšní na lesy, které vznikly čin-

ností lanžhotských lesníků a nedopustili jejich zkázu. 50procentní zastoupení dubu letního to je unikát v celé Evropě. Neraď bych, aby dubová ratolest ve znaku města Lanžhot byla nahrazena ratolestí babyky.

MVDr. Michal Švirga

Ing. Jan Třetina, Brno

19. prosince uplyne 50 let od úmrtí významného lanžhotského rodáka MVDr. Michala Švirgy. Zanechal po sobě významné stopy též v Břeclavi a v Brně. Po maturitě v r. 1927 na gymnáziu v Břeclavi začal studovat na Vysoké veterinární škole v Brně. Zde se ihned zapojil do činnosti Slováckého krůžku. Od r. 1927 do r. 1934 zde působil jako stárek. Byl tedy jedním z nejdéle působících stárků v historii krůžku. Přivedl do něj i mladšího lanžhotského kamaráda A. Bartoše – Bábiňáka, který po maturitě získal zaměstnání na brněnské hlavní poště. Oba pravděpodobně přinesli mezi lanžhotskou chasu fašankový zvyk – tanec „pod šable“.

V r. 1938 se Švirga oženil s Marií Rebindovou, se kterou měl dceru a dva syny. Praxi začínal v Lanžhotě v rodném domě rolníka Michala a Anny Švirgových v Komárnově č. p. 104. Po osvobození měl praxi a byt v Břeclavi a jako bývalý člen Slováckého krůžku se zapojil do folklorní činnosti. Patřil mezi organizátory krojových hodů a dojížděl do rodného Lanžhota. Zde jej starší pamětníci pamtujeme, jak před hody řídil stavění máje.

Osudným mu bylo přátelství s A. Bartošem, poslancem Národní socialistické

strany. Asi i pod jeho vlivem se též angažoval v této straně a byl členem jejího okresního výboru. V r. 1950 byli všichni členové výboru zatčeni a ve vykonstruovaném procesu byl odsouzen na 23 let do vězení. Nejdříve byl vězněn v Leopoldově a pak v uranových dolech v Jáchymově. Byl vězněn až do druhé amnestie v r. 1963, kdy byl s podlomeným zdravím propuštěn. Od r. 1964 až do své smrti v r. 1970 pracoval jako veterinář na jatkách masného kombinátu v Břeclavi. V r. 1990 byl plně rehabilitován.

Eva z hájovny

Josef Jožulka Uher

„NEJVĚTŠÍM DOBREM JE ŽÍT PO-
DLE PŘÍRODY.“

Jsem si jist, že tomuto rčení moudré-
ho starého Římana CICERA by dala Eva
plně za pravdu. Vždyť ve svých vzpo-
mínkách se často vracela do hájovny je-
jího tatínka hajného. V prostředí kolem
ní prožila šťastné dětství a snad i kousek
mládí. Tato vzpomínání vždycky dopro-
vázela slibem, že pro svou vnučku (dceru
dcery) napíše knížku s názvem „Příběhy
z hájovny“. Dlouho jsem se jí poptával,
zda už s psaním začala, ale posmutněle
se omlouvala, že čas plný starostí jí ne-
přeje. Ani jsem se nedivil, vycházejíce
z vlastních zkušeností.

Jako profesorka na břeclavské eko-
nomce vedla skupinu studentek a stu-
dentů při vydávání školního časopisu
KIBIC, COŽ MNE NEUDIVILO. Ov-
šem ohromila mne jednou sdělením,
že si mezi Lanžhotem a Kosticemi po-
řídila vinohrádek „aj s budú“. Panebože,
říkal jsem si, doktorka přírodních věd
(RNDr.) a VINOHRADNICE! Nekošto-
val jsem, tak nevím, jak se jí dařilo. Co
jsem jí záviděl, byly její mnohakilomet-
rové výjezdy na kole do podlanžhotské-
ho lužního lesa. To byla ta její hluboce
niterná spjatost s přírodou, získaná už
v dětství.

Na samém začátku mého poznávání
této mladé tehdy (ode mě mladší o de-
vatenáct let) ženy, a proč bych lhal,
i půvabné a přitažlivé, jak jsem ji občas
střetal při nákupu v obchodňáku, jsem
neměl ponětí o tom, kdo to je a ke komu
ji přiřadit. Ale netrvalo to dlouho –

v Lanžhotě si lidé své osudy jeden před
druhým netají – a mně se dostalo po-
znání, že je to manželka Zdeňka Šupiny
(Mgr., pozdějšího místostarosty městyse
Lanžhot) z Břeclavské ulice. Znal jsem
ho od jeho dětství, stejně jako rodiče
a prarodiče. Jako třeták čtvrták obecné
školy, cestou do ní kolem jejich domu,
jsem vídával za sklem okna tvář dívenky,
Zdeňkovy starší sestřičky. Pozorovávala
nás školáky, ale sama nikdy do školy ne-
chodila. Proč, o tom mi vyprávěli naša
mamička... Už několik let nežije. Jme-
novala se Jindřiška. V lednovém čísle
roku 2002 „Nejenom kulturního zpra-
vodaje PODLUŽÍ“, vydávaného a z po-
stu šéfredaktorky vedeného RNDr. Evou
Šupinovou, právě ona, Eva, napsala o se-
stře svého manžela krásný a až dojemný
článek s názvem „Inča je přece naša...“.

v němž na osudu Jindřišky demonstrovala svůj hluboký sociální humanismus.

Ale to už se ke konci blížily stopy díla RNDr. Evy Šupinové, které navždy zanechala v oblasti publicistické tvorby a především odvážného vydavatelství. Mně a široké lanžhotské veřejnosti se začala ZVIDITELŇOVAT V KVĚTNU 1990, brzo po historickém sametovorevolučním roce 1989. Tehdy vychází PRVNÍ číslo tiskoviny zvané LANŽHOTSKÝ ZPRAVODAJ! Do konce listopadu toho roku dostanou lanžhotští občané do rukou celkem 9 (devět) čísel. V tak zvané TIRÁŽI je udáváno, že vydavatelem je (ještě) MNV (Místní národní výbor) Lanžhot a ODPOVĚDNOU REDAKTORKOU je RNDr. EVA ŠUPINOVÁ!

V LEDNU 1991 dochází k významné změně. Zpravodaj s názvem LANŽHOT (OBRAZEM A SLOVEM) začíná ve vlastní finanční režii VYDÁVAT A REDIGOVAT už sama RNDr. Eva Šupinová!!! Do konce roku 1999 vydá celkem 53 čísel.

K POSLEDNÍ (bohužel) změně dochází na začátku roku 2000: tenkrát, stále ještě vydávaný RNDr. Evou Šupinovou, dostává její „zpravodaj“ název PODLUŽÍ!!! Do září roku 2002 vydá v této podobě (nejen v Lanžhotě, ale i v sousedních obcích mimořádně populární) jako PODLUŽÍ celkem 27 čísel. PODLUŽÍ mělo podtituly Zpravodajský měsíčník mikroregionu Podluží, Kulturní zpravodaj regionu Podluží a ten nejposlednější Nejenom kulturní zpravodaj – září 2002. A JE KONEC!

Vzdělaná, moudrá a skromná doktorka přírodních věd, ale spíše jenom EVA ŠUPINKA, zanechala za sebou celkem

89 čísel slovem i obrazem nad průměr obecních zpravodajů, i její zásluhou hodnotnou tiskovinu, jaká až do té doby neměla v historii Lanžhota jí podobnou a už vůbec ne rovnou.

Jako její od samého začátku až do samého konce nejvěrnější a nejpłodnější dopisovatel jsem ji přemlouval k pokračování v něčem, co mělo pro lanžhotskou kulturu nesmírný význam, i dotaci manželů Havlových jsem jí pouze jednorázově zajistil, leč finanční nároky (absence pomoci města) byly pro ni neúnosné natolik, že to vzdala. Kdo by měl tu trpělivost a zalistoval si všemi těmi čísly, která jsem uvedl, souhlasil by se mnou, že to byla veliká škoda i ztráta. Na konci října 2020 si neopakovatelná minulost ponechala v sobě i velkou OSOBNOST RNDr. EVY ŠUPINOVÉ. Bylo jí 68 let.

VŠECHNO LIDSKÉ JE KRÁTKODOBÉ A PRCHAVÉ A NEZAUJÍMÁ ŽÁDNOU ČÁST NEKONEČNÉHO ČASU. (SENECA)

Jen nezapomínání v každém z nás by mělo zůstat...

Vzpomínka na nejdéle sloužícího vedoucího Polesí Lanžhot

Antonín Hostina

Dne 30. ledna 2021 vzpomeneme u příležitosti nedožitých 90 let na našeho lesníka a fořta Jaroslava Holého. Jaroslav Holý se narodil 30. 1. 1931 v obci Horní Pole (část obce Studená) v okrese Jindřichův Hradec a zemřel ve svých 74 letech dne 16. 6. 2005 v Lanžhotě.

Odhalování historického kamene na Soutoku

Jaroslav Holý se do Lanžhota přistěhoval se svou rodinou v létě roku 1971 z Čížova na Znojemsku. V té době byl již zkušený 40letý lesník. Jeho první služební byt mu byl přidělen v hospodářské části záměčku Pohansko. Dne 1. 1. 1972 byl ustanoven do funkce vedoucího Polesí Lanžhot (fořt). Na této funkci spravoval se svým kolektivem lesníků oboru na Soutoku dvacet let. Na místě fořta byl až do svého důchodového věku roku 1991. Období, ve kterém spravoval les na Soutoku, nebylo jednoduché. Celá obora byla součástí hraničního pásma, z čehož vyplývaly různé povinnosti a omezení stanovené státem.

Jaroslav Holý byl ve své době nejdéle sloužícím fořtem v Lanžhotě. Lesníci na svého fořta nezapomněli. Na jeho památ-

Jaroslav Holý na lovu

ku pojmenovali jednu z mnoha uměle vytvořených tůň v oboře Soutok. Citace Jiřího Netíka – stávající fořt: „Když jsme Jaroslavovi ukázali na mapě tůň s jeho jmé-

Tůň Jaroslava Holého v letních měsících

Oblast Špicmaus s tůňí Jaroslava Holého

nem, tak se rozbřečel, Byla to jeho poslední návštěva polesí. Čest jeho památce.“

Tuň Jaroslava Holého se nachází v lokalitě Špicmaus. Tuň slouží v letních měsících jako napajedlo pro zvěř, za kterou Jaroslav Holý jako správný lesní hospodář, denně docházel.

Spolek Soutok Lanžhot spolu se syny J. Holého a našimi lesníky chystají k devadesátému výročí narození fořta Jaroslava Holého umístění pamětního kamene do míst, která Jaroslav tak miloval.

Lanžhotské kalendárium

*Vyhledal, sestavil a napsal František Uher-Žanfa
Zpracovala Kateřina Paulíková*

LEDEN

- **1. ledna 1868** Lanžhot byl vyňat z okresu Břeclav a přidělen k okresu Hodonín, kam patřil až do roku 1948.
- **2. ledna 1993** vyhlášením samostatné České republiky a Slovenské republiky vznikly na staré silnici u Přívozu a na dálnici D2 celní hraniční přechody. Na dálnici se hraniční přechod oficiálně jmenuje „Břeclav dálnice - Brodské“ Několiikaletá snaha Lanžhota na změnu názvu hraničního přechodu LANŽHOT nebyla vyslyšena ani v parlamentu.

- **4. ledna 1940** byla nařízena povinná odevzdávka hospodářcím občanům.

Z jedné krávy 1095 l mléka, 60 vajec ze slepice a 3 kg výtopného sádla ze zabíjačky.

- **5. ledna 1929** v tiskárně Františka Navrátila v Břeclavi vydala knihovna Muzejního a vlastivědného spolku v Břeclavi dílo profesora Ladislava Hosáka „Lanžhotské katastrofy z let 1656 – 1788“.
- **23. ledna 1932** sedm mladých chlapců zpívalo v hostinci Václava Osičky rekrutské písně, do nichž vkládali jiný text, čímž „pobuřovali vládu“. Byli za to souzeni.
- **26. ledna 1892** komise c. k. okresního hejtmana p. Spenglera z Hodonína za účasti krajského inženýra z Uherského Hradiště, knížecího správce a architekta Weinbrennera, místního faráře a děkana Dominika Gottwalda a starosty Jana Švirgy a radních schválila plán přestavby kostela.
- **29. ledna 1946** v první plesové sezóně po válce se konalo 14 plesů politických stran a společenských organizací včetně dvou plesů krojových.

ÚNOR

- **1. února 1932** započato se stavbou prvního úseku silnice Lanžhot - řeka Morava (3,7 km) Do provozu dána v říjnu 1933.

- **1. února 1934** druhá část magistrály až po Kostickou váhu byla dokončena 15. 12. 1934. Na stavbě našlo práci 80 občanů.
- **2. února 1946** začala exhumace sovětských vojáků padlých v dubnu 1945 na území obce. Exhumaci prováděli tříčlené skupiny dobrovolníků. Pozůstatky byly v bednách odváženy do Hodonína autodopravcem Františkem Gajdou. V kronice je napsáno 232 exhumovaných vojáků a 54 důstojníků z náměstí.
- **15. února 1863** skončila dobytčí nemoc - mor, ale začala hynout drůbež a od 26. 5. zase dobytek. Ten rok padlo za obětí nemocem 1100 kusů dobytka.
- **17. února 1929** na obecním domě byla otevřena poradna pro matky a kojence. Byla tam umístěna i nouzová nemocnice. Poradna byla otevřena jednou týdně za 14 dní a navštěvovalo ji 50 žen. V poradně ordinovala MUDr. Sajnerová z Břec-lavi a od roku 1937 MUDr. Josef Kepák.
- **24. února 2000** v brněnském krematoriu se konal pohřeb spisovatelky Kamily Sojkové. Ve smutečním obřadu zazpíval mužský a ženský sbor z Lanžhota „Nalomenů halůzečku“ od Jožulky Uhra a „Stařenko mojí milá“ od Vojty Bartoše - Kociána.
- **25. února 1984** Beseda s tvůrci filmu o lanžhotských hodech. Film byl natáčen na popud a s přispěním lanžhotského rodáka JUDr. Bohumila Steinera, ředitele filmových ateliérů v Gottwaldově.
- **1. března 1936** vznikla trampská skupina „Poslední osada Jihu“. Předsdou byl Otakar Steiner. Pořádala vycházky do okolí, zájezdy, ale i taneční čaje u Kocandů, a dokonce i hody u Lamberků. Měla 39 členů a v roce 1939 byla Němci zakázána.
- **1. března 1942** z kostela Němci odvezli zvony, které roztavili na válečné nástroje. Místo zvonů se používalo obecního rozhlasu.
- **10. března 1940** Antonín Bartoš s bratrem Františkem, kamarády Jaroslavem Klvaňou, Janem Fojtíkem (Polevou), Františkem Tučkem (Hejtmanem) a Janem Tučkem (Piďurkem) opustili ilegálně Lanžhot a přes Slovensko, Maďarsko, Jugoslávii, přes Bejrút až do Francie a odtud do Anglie, kde vstoupili do tvořícího se 45. vojska.
- **16. března 1939** po okupaci ČR 15. března 1939 byla hned druhého převedena doprava z levé strany na pravou. „Jeďte vpravo“, hlásaly všude plakáty. Během několika dní byly upraveny i silniční ukazatele.
- **19. března 1996** Od 19. 3 až do 3. 7. 1996 se prováděla kanalizace v ulici Komárnov. Doprava na Slovensko byla svedena

od kostela ulicí Kostickou ke starému mlýnu přes sportovní areál na silnici pod Švirgovým.

• **20. března 1946** ve snaze urychlit obnovu válkou zničeného Lanžhota byla jmenována komise, která zajišťovala finance a materiál.

• **29. března 1995** rozhodnutím předsedy Poslanecké sněmovny č. 23 byl Lanžhotu udělen znak, popisovaný následovně. Ve zlatavém štítu do kruhu stočená dubová ratolest se třemi žaludy v přírodních barvách.

Lanžhotčané na Pováží

Jaroslav Třetina

V období první republiky, v době krize a nezaměstnanosti, se několika našim občanům podařilo najít uplatnění na Slovensku. Při probíhající industrializaci Slovenska byly také budovány strojírenské závody na Pováží, zejména Zbrojovky. Zaměstnání zde našel též můj otec a několik spoluobčanů. Žil a pracoval ve Zbrojovce v Povážské Bystrici celkem 11 let, tam jsem se v roce 1942 narodil. Krátkou dobu jsme bydleli i s Josefem Vochtou. Ten byl pro své jazykové schopnosti vyslán v 1938 pracovním do Persie. Jeho celoživotní pouť je detailně vyličená ve zpravodaji č. 2 z roku 2012. Další rodinou žijící v Bystrici byla rodina Františka Petrly od nádraží. Měli dceru Bohumilu, syn Franta se narodil až po návratu do Lanžhota. Před návratem do Lanžhota ještě žili ve Vsetíně. V nedalekém Moštěnci žila rodina Štěpána Černého (Štajary), kteří se po válce

odstěhovali na severní Moravu. Fotbalové umění dopomohlo dostat se do Dubnice Josefu Darmovzalovi. Ten však po vypuknutí SNP odešel k partyzánům, ale při boji s nepřítelem u Oslan u Banské Bystrice 9. 9. 1944 padl. Zanechal po sobě dvě dcery Vlastu a Věru, která doposud žije v Lanžhotě.

*Párty Moraváků na víně
u p. Novohradského v Povážské Bystrici*

Vánoce v padesátých letech

Marie Petřlová

Štědrovečerní příběh

*Přes Klínovec a ostnaté dráty
sněhová vločka přeletí
jak vzpomínka, jež s něhou srdce hladí
manželky, matky a děti.*

*Je Štědrý večer, ve vězeňské cele
už se chystají k večeři,
když rozzuřený bachař
jako děs vltne do dveří.*

*Kdo vám povolil vyzdobit si celu,
„do díry s vámi,“ nadává,
smete se stolu svíci, kytku jmelí,
větvičky se stěn strhává.*

*Když bouře přejde, rozžehnutá svíce
jasným světlem se rozzáří,
když osmnáct muklů Otčenáš se modlí,
zloději se to nedaří.*

*Po chvíli cítí dotek Boží lásky
v tu svatou noc se zázrak stal,
k úžasu všech se k spoluvězni sklonil,
„NAUČ MNE MODLIT,“ zašeptal.*

K této básničce mne inspiroval příběh, který se stal v roce 1956 v táboře Nikolaj, kde si tatínek a další političtí vězni z Lanžhota odpykávali vysoké tresty. Tábor Nikolaj je součástí historické naučné stezky Jáchymovské peklo. Spisovatel Jožka Hussek jej popisuje ve své knize „Za vlády vrahů“. Všichni s pohnutím vzpomínali na domov, manželky, děti i rodiče.

Při tichém zpěvu známých koled cítili, že jsou se svými drahými spojeni poutem

lásky. Více než vlastní utrpení je trápilo, jaké oběti pro ně musí přinášet manželky a svíralo se jim srdce při pomýšlení, že neuvidí vyrůstat děti, které budou řadu let bez tatínka. A jak jsme slavili nejkrásnější svátky, opředené lidovými zvyky doma? Maminka se snažila, aby nám nic nechybělo. Pomáhaly jsme se sestrám s vánočním cukrovím a úklidem. Na Štědrý večer naplnil pokoj stromček vůní lesa. Na slavnostně prostřeném stole nechyběla

fotografie ozdobená rozkvetlou větvičkou „barborky“, ze které se usmívala tatínkova drahá tvář.

Židli jsme mu nechávali u stolu s nadějí, že se stane zázrak a on se zjeví ve dveřích. Pod plápolajícími svíčkami jsme našli dárečky, ale nejvzácnější byly drobnosti, které tatínek udělal z chleba, který si odřekl ze skromného přídělů. Když se posvátnou nocí rozezněly zvony, kráčeji s maminkou na půlnoční jsme se sestrou a bratrem pozorovali na nebi hvězdičky a modlili se, aby jedna hvězdička padala a splnila naše přání. Ale na tatínkův návrat jsme si museli počkat celých dlouhých 10 let. Žasla jsem, když jsem dostala e-mailem fotografii z nové věznice v Ruzyni. Vybavení se rovná přepychovému hotelu. Neomezené

možnosti sportovního, kulturního a vzdělávacího využití. Nezávidím. Při návštěvě pouti politických vězňů na Hostýně vidíme, že jich každým rokem ubývá. Je proto na jejich dětech, vnucích a celé mladé generaci, aby nedopustila, aby se padesátá léta opakovala. Kéž všichni lidé dobré vůle v naší krásné zemi mohou prožívat Vánoce v lásce a radosti.

A co Tiger v Malé Caji?

Josef Jožulka Uher

Ve zpravodaji, který měl být HODOVÝM (bohužel, hody musely být zrušeny kvůli pandemii CORONAVIRU), jsem si i tak s mimořádným zájmem přečetl pojednání MICHALA ŠVIRGY (veliký dík mu za ně i za snímky) „Nález válečných artefaktů v Lanžhotě po 75 letech“. Jak by ne, vždyť po tom německém tanku TIGER II – KRÁLOVSKÝ TIGER, jsem též „lašoval“, tj. zvědavě lozil, dokonce už jako mrzáček, takže z jeho hlavně jsem natvrdo šfacil dolů. Na fotografii, z kluků na hlavní sedících poznám: druhý zleva bratranec Jenda Kubík, vedle něho Laďa Tuček zva-

ný Skrčenec (oba byli mými spoluhráči ze slavného fotbalového dorostu r. 1949), a pátý zleva kapitán našeho mužstva Ludva – Lexa Říha. Tváře ostatních šibenců mně povědomé nejsou. Tank na sklonku bitvy o Lanžhot zlikvidovala dvojice rudoarmějců pomocí tzv. protitankové pušky (Němci měli obávaný Panzerfaust – protitankovou pěst.). Poškodili mu pás!

Myslel jsem, že naleznu v článku zmínku o druhém německém výborném tanku typu Tiger, ale nic jsem nenalezl. Tento menší kolos než Tiger královský doválčil na katastru městečka Lanžhot způso-

bem jej ponižujícím. Nebyl mu „zkriven ani vlas na hlavě“, a přece zcela nepoškozen dojezdil v polích kousek od sv. Jana! Prchal z bojiště v obci do Břeclavi a když narazil na překážku zvanou Malá Caje, byl nahanán! Kousek od betonového můstku se pokusil Caji přejet v domnění, že takový vodní járeček zdolá coby dup. Najel na Caji v místě, kde měla vysoké břehy a navíc zešikma.

Najel a dojel. Uvázl v ní. Snažil se z ní vyjet ven, ale jak pásy hrabal, tak se i do Caje zahrabal. Posádce tanku nezbylo nic jiného než se dát na útěk do Břeclavi s nohama na ramenou. Jen co válečná vřava přešla dál k Brnu, vrhli jsme se na opuštěný tank my, kluci z Nové ulice a Pastvíska, nakonec kdo ví odkud. Ti hodně starší, a navíc chlapi, z něj vyrabovali, co se dalo. Na nás malé nezbylo skoro nic.

Na podzim pětáctýřicátého přijela k tanku parta z nějakého podniku a autogeny jej rozřezala na cucky. Prchající vodní potkany z něj pálili na hladině Caje, jen se z nich zadýmilo. A bylo definitivně po slávě také jedné z těch zbraní, se kterými mýnil Hitler vyhrát válku. Nestačil Tiger královský, jak by mohl tento „nižší šarže“? Dobře jim tak!

Trefa do věže

Josef Jožulka Uher

Toto je zajímavý dodatek k povídání o tanku TIGRU v Malé Caji. Byl čtvrték 12. dubna 1945. První den po obsazení Lanžhota Rudou armádou maršála Malinovského. Během dopoledne se po staré silnici Novou ulicí přes Jazerko směr Břeclav přemísťovala skupina protitankových děl. U usedlosti našeho strýčka Václava Uhra, lidově řečeného Farmář, se na chvíli zastavila k odpočinku. Jedna obsluha děla s ním zajela i na strýčkův dvůr. Tenkrát byl z něho stromy nezakrytý pohled až

na sv. Jana u Caje a také na Tigra v korytě svodnice.

Strýčkův devatenáctiletý syn Martin ruské kanonýry na tank upozornil. Ti si jej nejprve prohlédli dalekohledem. Museli ho mít jako na dlani, vzdálenost mezi dvořem a tankem byla něco kolem čtyřstovek metrů, možná míň. Pak se mladí vojáci molodci v hloučku jako by o něčem radili. Martin brzo pochopil o čem.

Umanuli si, že se trefí tanku do jeho věže. Jen ta nad břehy Caje byla vidět. Hlaveně doslova ležela na cestě, která vedla

po břehu Caje od Jazerka k sv. Janu. Viděl jsem fotografii, na níž je zachycena mlaďická dívka Mařenka, dcera Pavla Uhliře z Nové ulice, jak na hlavni sedí. Fotil si ji otec sám. Možná i celý tank, ale o tom jsem se už nedověděl.

Kolikrát se mladí šikovní ruští protitan-koví dělostřelci na Tigra zastřelovali, nevím, Martin to ve svém pozdějším vyprávění neupřesnil. Ale určitě na druhou či třetí šupu se trefili. Střelou ne tříštivou, ale průbojnou. Jakmile jsme se my, klukovská drobotina na něm zabydleli, hned jsme ten hladký průstřel věže zkoumali. Zafatýma rukama v pěst jsme se jimi dostali až dovnitř věže. Nemohli jsme pochopit, jak

mohli, tak tlusté železo či ocel prostřelit. Prostřelili a byla to facka, jak se patří. Být v tanku Němcůři, říkali jsme si, tak už nevylezou.

A máte snad pochyby o těch vodních potkanech? Tak kdyby žil náš buclatý Věna Hrubých z Nové ulice, dosvědčil by vám, jak jejich kousnutí do prdélky bolí! To jsme v Caji za Vagonkou v bahně a malé vodě Caje chytali číky-pyskoře. I když byl Věna neohrabaný, tak z Caje vyšmél jako nic a půl hodiny řval, že má do řiti zakouslého krokodýla... Tank fuč, potkani fuč, číci fuč i čas tam ten fuč. I válka. Nic z toho se vracet nemusí!

Za krásami Moravy

Jaroslava Bartošová

Celým letošním rokem se vine nit pandemie koronaviru, a proto bylo trochu nejisté, jestli se uskuteční zájezdy, které byly naplánovány místní organizací Svazu tělesně postižených. Jelikož v létě bylo mírné uvolnění, tak jsme se mohli, vybaveni rouškami, vydat za krásami Moravy.

První zájezd se uskutečnil 22. 7. na Valašsko, přesněji řečeno do Vsetína a blízkého okolí. Vsetín se nachází na úpatí Vsetínských, Hostýnských a Vizovických vrchů kolem řeky Vsetínské Bečvy. Dominantou města je renesanční zámek s vyhlídkovou věží ze začátku 17. století s přilehlým anglickým parkem

se vzácnými dřevinami. Dnes v zámku sídlí Muzeum regionu Valašsko, které zde pečuje o bohatý sbírkový fond a zároveň pořádá ročně desítky zajímavých akcí a výstav. Velkou část prostorů zaujímá dlouhodobá expozice Živá paměť regionu,

zdroj: Muzeum regionu Valašsko

kteřá atraktivní formou zprostředkovává poznání historie Valašska napříč různými obory lidského konání. Moc se nám líbila expozice Výroční a rodinné zvyky (o zvykosloví na Valašsku). Tato etnografická expozice pojednává o zvykoslovném cyklu v rámci roku i lidského života. Proto jsou tu vedle sebe prostřednictvím vzácných sbírkových předmětů, dobových fotografií a filmů prezentovány zvyky výroční – Od jara do zimy (od obyčejů předvelikonoční doby po masopust) a rodinné – Od kolébky po rakev (narození, svatba, smrt). Neméně zajímavé jsou i expozice o valašské kolonizaci a salašnictví, o valašských rebeliích a zbojnictví, o neřemeslné výrobě, průmyslové revoluci, protektorátu a odboji a rovněž o nejvýznamnější osobnosti Vsetína 20. století – Josefu Sousedíkov, vynálezci, podnikateli, politiku a vlastenci.

Velmi na nás zapůsobila i výstava Fenomén ohýbaného nábytku. Expozice představuje výběr z profilového sbírkového fondu muzea a dobovou i současnou produkci bystrické Továrny na ohýbaný nábytek (TON), zapůjčenou přímo od výrobce. Vystaveno je 52 kusů nábytku: nejstarší exponát je z 30. let 19. stol. (boppardská židle) a nejnovější z roku 2015 (židle Split). Připomíná místní výrobu nábytku z ohýbaného dřeva, který se ve Vsetíně vyráběl déle než 60 let (působily tu firmy: Bratři Thonetové, J. a J. Kohn a Thonet-Mundus) a jeho produkce tu byla ukončena za hospodářské krize (1932). V prvním sálu je vystaven nábytek se specifickou funkcí, ve druhém je sedací nábytek prezentován v proměnách doby a dle výrobců.

Na přiloženém obrázku je tzv. demonstrační židle - výrobce Gebrüder Thonet,

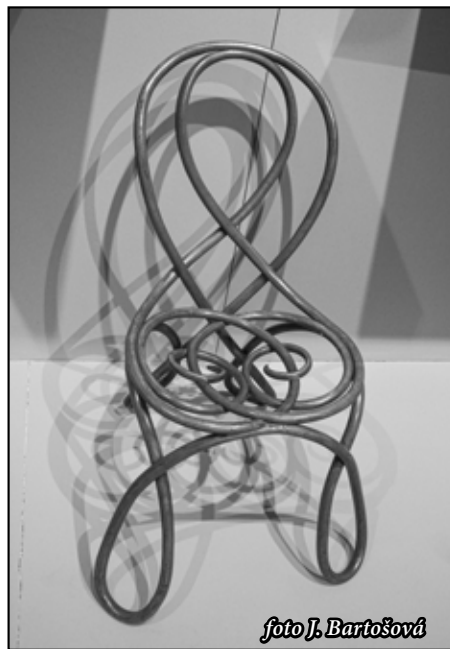

foto J. Bartošová

asi 1867. Objekt na „téma židle“ zhotovený pouze ze dvou ohýbaných bukových tyčí nesloužil k sezení, ale k demonstraci dosažené virtuozity v technologii ohýbání masivu (a k prezentaci krajních možností této technologie). Židle byla údajně vyrobena v továrně v Bystřici p. H. a jako experimentální „Fantasiesessel“ byla často vystavována (poprvé na Světové výstavě v Paříži roku 1867). Uvádí se, že má enormní nosnost a unese zátěž o hmotnosti 3 až 6 tun!

Celá prohlídka se nám moc líbila, paní průvodkyně velmi zajímavě vyprávěla, a tak těm, kteří ještě ve Vsetíně na zámku nebyli, návštěvu vřele doporučuji.

Po prohlídce zámku, kdy někteří vyšplhali i na věž, odkud je krásná vyhlídka do širokého okolí, jsme se posilnili obědem a vydali se na další naši zastávku - na Pustevny.

Víte, odkud se vzal název Pustevny? V polovině 18. století byla poblíž první dřevěné radhoštské kaple zřízena pustevna pro jednoho poustevníka a odtud pochází dnešní název místa. Posledním poustevníkem byl údajně Felix, který ve svém útočišti zemřel snad roku 1784.

Atraktivnost Pusteven přilákala členy frenštátského spolku Pohorská jednota Radhošť, kteří si dali za cíl zpřístupňovat odlehlá místa beskydských hor, značit turistické trasy a zřizovat síť horských hotelů a ubytoven. Jako první zde postavili v roce 1891 útulnu Pústevnja, o tři roky později vedle ní vyrostla útulna Šumná. Později s nárůstem zájmu turistů se rozhodli zvýšit ubytovací a pohostinské kapacity. Proto nechali vybudovat další dvě útulny, které navrhoval slovenský architekt Dušan Jurkovič ve slohu lidové secese. Libušín a Maměnka byly zpřístupněny v roce 1899. V noci z 2. na 3. března 2014 došlo k rozsáhlému požáru útulny Libušín, jež porušil především její pravou část, v níž se nacházela umělecky nejcennější jídelna. V době naší návštěvy ještě nebyla bohužel

možnost podívat se dovnitř Libušína, otevřen byl pár dnů po našem zájezdu. Někteří z výletníků se jen procházeli, prohlíželi si stavby a zašli si na malé občerstvení, jiní se vydali na procházku na stezce Valašska v korunách stromů. Počasí nám přálo,

takže jsme si to pěkně užili a po zakoupení nezbytných valašských frgálů jsme se mohli vydat na cestu domů. Zakončením bylo malé zastavení v Rožnově.

Druhý zájezd byl naplánován na 19. 8. do Luhačovic. Jak zdůrazňovali organizátoři, měl to být pohodový, odpočinkový výlet. A tak to také bylo. Tentokrát nám tolik nepřálo počasí, celý den s přestávkami drobně přšelo, ale procházet se i tak dalo, chvíli s deštníkem, chvíli bez něj. Většina účastníků už někdy v Luhačovicích byla, tak si jen připomínali místa, kde někdy trávili dovolenou nebo léčení. Zajít si na oběd, do cukrárny, koupit oplatky a může se jet domů. Příjemnou zastávkou byla návštěva Bukovanského mlýna. To se už i počasí umoudřilo, takže ke spokojenosti nám nic nescházelo.

Troufám si říct, že se oba zájezdy vydaly a teď se už můžeme těšit na další cesty po krásách a zajímavostech naší vlasti. Doufám, že to pandemická situace dovolí.

zdroj: www.muzeumvalassko.cz,
www.mestovsetin.cz, www.pustevny.cz

Sucho

Josef Jožulka Uher

*Zem pěšin v lukách suchým horkem léto rozpukává,
jsou jako dívčí srdce neláskou a písni mlčíci.
A paměť bosých starých žen v nich mládí nepotkává,
ty dávné jejich tance, připomíná motýl tančící.*

*Proud nízký v Járku, cudnou dívčí nahost nepřikryje,
snad v meandrech, kde hloubí dno pro jejich touhy večerní,
kdy slavík chlapcům k lásce povzbuzení zatrylkuje,
až sova křídly lunu na tu chvíli začerní.*

*Když ranní rosa z trávy louky září jako perly,
do očí šťastných dívek, vášní večerní jim vsazené.
Tu ani kvůli suchu nemusí mít Život berly,
však on je s deštěm mrak, zas zpívat jako vždycky nalezne!*

*Ať měl by chodníček na louce puklinu, jak bez dna rokli,
my staří, k mládí půjdem po něm, byť by bolestí jsme zmokli!*

VODA LEJE! VODA LEJE!

Je to k nevíře, kdy jsem jako sedmaosmdesátiletý, naposledy slyšel toto výstražné i vystrašené volání, křikem hlasů mnohých, letět lanžhotskými ulicemi, přes humna, dvory a place u stodol! Vždyť před tím, zpátky do časů dalekých, nebylo roku, aby taková to varování neburcovala lanžhotský zemědělský lid k postavení se živlu, se kterým se vlastně nedalo nikdy skutečně bojovat, jen bránit se, zachraňovat kopky sena z luk, a vše co lidské ruce tvrdě pracně vytvořily.

Nejméně jedenkrát, někdy i čtyřikrát, zimu nevyjímaje, během roku, „spaduo negde hore hodně deště“, jak příčinu toho živlu určovali stařečkové pamětníci. S čelem vlny tsunami, se od Hodonína, či kdo ví odkud, pod celým Podlužím od Týnce,

pod Tvrdonicemi, Kosticemi až mimo Lanžhot k soutoku Moravy s Dyjí, nemilosrdně loukami a lužními lesy se valila hnědá masa povodňové vody. Co unesla, to brala sebou. Pro mnohé členy z pestré fauny to byla často kosa smrti. Na tzv. „hrúdech“ v lesích „šilela“ vysoká zvěř, v dávnu navíc mordovaná tlupami uherských pytláků (raušiců), proti nimž s puškami zasahovali hajní a četníci, na čajkách v takových malých námořních střetech. Na větvích, kmenech a hlavně kopkách sena, odnášela šelma povodeň drobné živočichy, třeba miliony mravenců, myší, užovky a krtků. Někdo by řekl, že konec světa s faunou a flórou všude tam, kam jako gigantické sloní stádo vstoupil tento živel. A ejhle, příroda vždycky ukázala svoji sílu

v tom, že po žádné „velké vodě“ nebylo ničeho méně, než před ní!

Atraktivní podívanou si užili lidé z obcí nad záplavou, ale i přespolní a cizinci dost z daleka tam, kde čelo povodně jako lžice buldozeru narazilo na první velkou překážku: hradbu – val! Násep železniční tratě z míst blízkých lanžhotskému hřbitovu, směrem na Slovensko, až k Brodskému. Mohla by se čelem sama utlouct, neměla na násep sílu. Stavitelé jí průchod – průtok předvídavě vybudovali řadou mostů a kanálů. Úplně stejně tomu bylo v přírodě náspu silnice – magistrály Praha – Brno – Bratislava. Lanžhotský úsek vybudovali Italové v polovině třicátých let minulého století. Největší hrůzu budil u diváků nejmohutnější veleproud pod mostem zvaným „druhák“, kousek od jižního okraje Lanžhota, ulice Komárnov, směrem do Brodského. Fotografové, členové lanžhotského Muzejního a vlastivědného kroužku, pořídili o povodních mnoho snímků na diapozitivech.

Když už jsem se výše zmínil o až zoufalých záchranných pokusech nedovolit povodni vzít to, co jí nenáleželo, musím dopovědět, že fůry sena na žebřinácích, které se přímo z vody vyvezlo, dosušovali jeho majitelé na náměstí u kostela, na placech u stodol, na hřišti na pastvisku a všude, kde to bylo možné.

Nebo je tu jeden, pro současníky neuvěřitelný fenomén: vody povodně byly sice hlínou, z polí spláchnutou, zakalené, ale naprosto netoxické a bez vymožeností dneška: igelitové sáčky, kabele, PET láhve, pneumatiky a různé jiné výrobky chemického průmyslu a pozor, bez jakýchkoliv hnojiv! Proto povodeň nesla v sobě spoustu ryb, včetně

extrovních kapřích kusů. Některé z nich, po opadávání vod, se zapomněly na loukách v malých tůňkách a tam už si je lovci rybářů lehce našli! A bylo v některých sociálně slabších rodinách „po žebrotě“!

Jihozápadní část městyse Lanžhot, domky a zahrady nejnižší položené, nikdy, alespoň co já pamatuji, ohrožovány povodní nebyly. Proto mne dost překvapuje spis. Noháč se zmínkou o jakémsi „ohrožování“ části obce zvané Limpín při povodních. Jenom po kotníky se uměla voda ukázat ve dvou rozích fotbalového hřiště na Pastvisku. Dominantně v zájmu nás školáků bývala ta skutečnost, že v zimě, když mrzlo, proměnila se hladina povodně v obrovské kluziště pro bruslení od Lanžhota po Týnec. A v létě? Učiněný „Balaton“ ke koupání v malé i hluboké vodě. Na své si přišli ti, kteří vlastnili jakoukoliv loďku schopnou plavby (třeba i nádrže na benzin, odhazované svazy anglo-amerických leteckých svazů, za války při přeletech přes Lanžhot). Tradiční byly tzv. čajky-čaje, používané hodně rybáři. Takových „mořeplavců“ vyraželo na podlanžhotský povodňový oceán nemálo. Bohužel, tak jako v mořích skutečných docházelo k ztroskotání na útesech. K vzdáleně podobné tragédii došlo i v „mořské louži“ u druhého mostu magistr-

rály z Lanžhota do Brodského. Kostelník Jan Straka (1878–1958) v jeho knize „zemřelých a pohřbených“ k datu 28. března 1955 píše: „Konrád František, synek Frant. Konráda od obecné školy, se utopil pod II. mostem při povodni, nárazem čajou o betonový sloup mostu, kterého našli až za 14 dní, a pak 11. dubna byl slavnostně pochován.“ Konec citace. Dodám, na čaji byli s ním ještě dva kamarádi, kteří přežili.

Přestože i v dobách „hojnosti vylétěj vody“ se vyskytl tu a tam i rok značného sucha (i ve studnách), po roce 1959 s nástupem rozvoje JZD v Lanžhotě a jeho zapojení se do rozsáhlých melioračních – odvodňovacích akcí, „vodoznalcí“ usoudili, že v obci i kolem ní, louky nevýjímaje, je škodlivé až moc spodní vody. V blízkosti Široké Caje (Michlovky), kousek od vzácného mokřadu zvaného „U žabáka“, byla zřízena čerpací stanice s měřidlem výšky hladiny spodní vody. Když ji ručička měřidla překročila, určení pracovníci z JZD zapnuli velmi výkonné čerpadlo a do Široké Caje se půlmetrovým potrubím mnoho hodin valila křišťálově čistá voda na odtokovou trasu Kyjovka – Dyje – Morava – Dunaj – moře... A v Lanžhotě hořekovali stavebníci rodinných domků nad vysychajícími studnami. A „už“ – louže (Podluží) po celém Lanžhotě, včetně náměstí, byly pohádkou dávné minulosti (ale ve dvou jsem stačil brodit ještě i já, školáček). Ty louže nesly na sobě silné vrstvy tvrdého i měkkého jílu, zatím co dole pod obcí, směrem jihozápadním, včetně lužního lesa, jsou nehluboko pod ornou půdou opravdu mohutné vrstvy šterkopísku, zásobárny to milionů kubíků vody. Dnes byste se k ní dlouho a hluboko dokopávali. Čeho „zeměhošpodáři“ i lidé pokládali až moc, to jim teď schází. Každý z mé vytráče-

jící se generace touží po dětství, mládí, po té přírodě, která nám kolem Lanžhota a nejmíce pod ním v loukách a lese rozdávala něco jako z rohu hojnosti, tak to bychom dnes jako kluci asi nenašli. Na roh hojnosti si už ani „nezatroubíme“!

Jako pěti až desetiletý hošánek jsem býval „k ruce“ starému tatíčkovi Michalovi (1873–1958), a to nejčastěji, když zapráhl krávu Marušu (při telátku dávala 18 litrů mléka) do malého dřevěného vozu s tzv. „longem“ od osy levého zadního kola po osu levého předního, a jezdili jsme Jasenovou cestou na jeho louku u Gajdovky pro seno. Na levé straně cesty bývala menší vodní plocha (ještě tam je), na kterou starý tatíček vždycky bičem ukazoval, řka: „Jozinku, tady bývávaly, keď sem byl malý jak ty, želvičky, keré sa skovávaly do bahna.“ V únoru 1989, z podnětu prof. P. Holobrádky, jsme u nás založili (jsem posledním žijícím spoluzakladatelem) Muzejní a vlastivědný kroužek. Jedním z jeho členů býval i železničář strýc Franta Šulák – Hulín (otec známého cimbalisty). Na jedné z pravidelných schůzek nám vyprávěl o malé želvičce, která se vyhřívala na slunci, sedíce na silné haluzi, vyčnívající nad vodou nevelké bahenní louže – tůňky v oblasti luk za starým mlýnem na Kyjovce, poblíž Kučovaniska. Když jsem tedy ve vydání MK narazil na zmínku o bahenních želvičkách, napadlo mne o nich napsat to, co vím. Když se hranice tepla posunuje v Evropě výš a výš, možná že se pod Lanžhot zase někdy vrátí...

Sucho kontra vylétá voda? Že to k sobě nepatří?

Kdo si právě toto někdy myslel a nesprávně podle toho jednal, dočkal se dne, kdy na dlouho nepochodil!

Nemáme se čeho bát? Kéž by...

Zemská stráž

Muzejní a vlastivědný kroužek

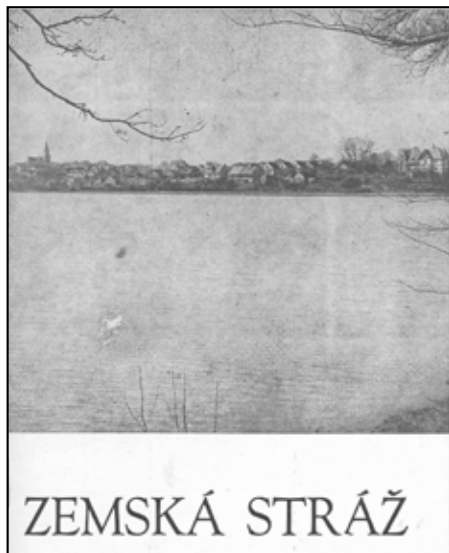
OB Lanžhot (1969)

Pavel Holobrádek, kronikář obce

Kdy a kým byl Lanžhot založen, nebylo možné doposud vypátrat. Dnešní jeho poloha je na písčitém svahu (Kradlov, Komárnov), vystupujícím z roviny 160 m nadmořské výšky. Nacházel-li se na tomto místě od nepaměti, je rovněž sporné.

Početné nálezy dokazují, že náš kraj byl v minulosti silně osídlen. Na všech vyvýšeninách - hrůdech, na pozemkových tratích Kazůbek, Podsedky, Stráže a jinde, se vyorávají zbytky osídlení. Při kopání železniční tratě byly nalezeny mamutí zuby a kulovité lastury. Pohřebiště kultury únětické (1500 – 800 před naším letopočtem) bylo objeveno v pískovně v trati „Padělky“. Tamtéž pohřebiště laténské s keramikou vytáčenou na kruhu a sídliště z období římského císařství (3. stol. n. l.).

Staroslovanské žárové pohřebiště bylo objeveno v lese Trnava v roce 1922 na sou-

toku Moravy a Dyje; žárové hroby kryly mohylové zásypy dnes už málo patrné. Keramika z 5. století patří tzv. pražskému typu a je nejstarší známou slovanskou keramikou na jižní Moravě.

Původní obec se dle různých autorů rozkládala na různých místech. Podle jedněch

stál Lanžhot u Jázérka při staré silnici do Břeclavi, kde na pravé straně se podnes říká „u starého Lanžhota“. Domněnku potvrzuje i lidová pověst, dle jejíž verze se tam propadl do bahna i kostel. Jiní uvádí v souvislosti s polohou obce pahrbek na loukách, zvaný Hradištko, kde měla stát tvrz a břehy Kyjovky měly být prvním osídlením obce. I zde

Jeden z nejstarších dokladů osídlení naší obce: měděný peníz římského císaře Hadriána (111 - 137 po n. l.). Nalezen členy kroužku na sídlištním pahrbku u kazůbkového mostu.

Foto Vít Pyskatý

jsou početné nálezy osídlení jak ve směru ke Kosticím, tak i ke Stánisku. Lze teda o existenci naší obce tvrdit cokoliv, je však jisté, že naši předkové se houževnatě drželi břehu Kyjovky. V té době měla obec pravděpodobně slovanské jméno. Název Landshut mohl vzniknout v letech 1000 až 1200, kdy s příchodem rytířství se stalo módou poněm-

čovat názvy osad i lidí. Lanžhot měl vždy výsadní postavení mezi ostatními obcemi, tudíž i tato módní novinka jej mohla postihnout. Dle německého názvu by se měl před tím jmenovat Stráž. Tento název by potvrdzoval i poslán, které obec dříve měla.

Jaký byl život naší obce, nevíme. O kostele mluví diecézní záznamy už v roce 1382. Musela to být už větší obec, protože z písemných záznamů se dočítáme, že již začátkem 14. století byl Lanžhot městečkem. Tehdy se také v obci vybíralo mýto. Několikrát změnil majitele, byl dokonce samostatným panstvím. Trpěl při své hraniční poloze mnoha nájezdy, byl mnohokrát zpustošen, vždy se znovu vzpamatoval. Válkou třicetiletou poklesl počet jeho domů ze 72 na 42 a lidí v nich z 546 na 294. Od roku 1850, kdy měl 386 domů s 2185 obyvateli, je součástí soudního okresu Břeclav, s výjimkou let okupace (1938-1945), kdy náležel k soudnímu okresu Hodonín. Římskokatolická fara

Původní dochová chalupa. Pro časté požáry zakázána její obnova a kryt prováděno taškami. Poslední shofely během fronty v roce 1945.
Foto z archivu kronikář

se připomíná v 15. století, pošta od roku 1878, železniční stanice od roku 1900, v letech 1939 - 1945 celní úřad pro Slovensko, četnická stanice před rokem 1900, matriční obvod od roku 1950. Ve znaku městečka je dubová větvička s třemi žaludy.

Podle sociální příslušnosti náleželo v roce 1960 v obci z 3996 osob 2572 k dělníkům, 917 osob k ostatním zaměstnancům, 409 osob k zemědělským družstevníkům a 35 osob k jednotně hospodařícím rolníkům.

Kol obce se rozprostírá bohatství lužního dubového lesa. Při soutoku Dyje a Moravy se nachází prales, chráněný v rezervacích Cahnov (11,6 ha), Ranšpurk (19,2 ha) a Soutok (1,86 ha). Až do konce minulého století byl Lanžhot obcí převážně zemědělskou. Jeho rovinatý katastr je protkán rozlehlou sítí struh, odlehčovacích a slepých ramen různé velikosti a tvarů, které družstvo JZD v rámci melioračních úprav zavází a zúrodňuje.

Katastr čítal v roce 1900 3060 ha zemědělské půdy, z toho připadlo na pole 743 ha, na louky 494 ha, zahrady 28 ha, pastviny 178 ha a lesy 1463 ha. Obecní katastr se rozšířil v roce 1924 připojením polesi Cahnovského a Ranšpurského na 5398 ha. V roce 1955 se dělil na 825 ha polí, 527 ha luk, 3196 ha lesa a 486 ha ostatní plochy (rybníky 3 ha, močály 8 ha, zastavěná plocha 35 ha, neplodná půda 182 ha). Do katastru zasahoval lichtenštejnský velkostatek části Jánského dvora a především areálem lesů, Kuffnerův velkostatek částí dvora Padělek. Při prvé pozemkové reformě vyzískali zemědělci v městečku jen 65 ha půdy. Správa lesů zůstala majetkem Lichtenštejnů až do roku 1945. V roce 1960 náležely lesy pod Lesní správu Břeclav s polesími v Lanžhotě a na Soutoku.

V roce 1882 byl založen v obci Veteránský spolek, v roce 1882 Sbor dobrovolných hasičů, v roce 1899 čtenářský spolek Kosmák, který v roce 1908 byl přeměněn v odbor Národní jednoty, Sokol byl založen roku 1914, Orel v roce 1921, DTJ v roce 1921, FDTJ v roce 1922, SK Lanžhot v roce 1924, Rybářský spolek v roce 1928 a divadelní kroužek ochotníků v roce 1913. V roce 1937 bylo kino přeměněno na zvukové, v roce 1961 bylo přestavěno na širokoúhlou projekci.

Na farní školu navazovala v polovině minulého století obecná škola. Dosavadní budova školní z roku 1801 byla nahrazena novou školní budovou z roku 1877. Měšťanská škola byla zřízena v roce 1924. V roce 1932 vznikla též lidová škola hospodářská a v roce 1935 zimní zemědělská škola. Při reorganizaci školství v roce 1948 vznikla střední škola a v roce 1953 byla přejmenována na Základní devítiletou školu podnes.

Původní hřbitov se nalézal kol dnešního kostela. Do roku 1875 se pochovávalo na starém hřbitově pod dnešní obecnou školou. Od té doby pochází dnešní hřbitov za obcí, kde byli původně (mimo obec) pochováni mrtví z dob cholery.

V roce 1892 bylo započato se stavbou dnešního kostela. Za výpomocný kostel byla vybrána stodola Pavla Cipryse č. 154. Stavba byla dokončena a vysvěcena v příštím roce.

Živelné pohromy, jež obec postihly: požár v roce 1733 - vyhořela celá obec, roku 1835 vyhořelo 233 domů, roku 1871 vyhořelo 120 domů, roku 1882 64 domů, roku 1889 100 stodol. Povodně řádily roku 1862, 1936, 1965, a pak téměř pravidelně. Cholera řádila v letech 1831, 1849, 1855 (asi 39 mrtvých), 1866 (86 mrtvých). Pád dobytka v roce 1836, kdy uhynulo 96 kusů. V roce 1862 uhynulo 1100 kusů dobytka, v roce 1963 slintavka typu C (uhynulo 120 prasnic, 210 běhounů, 80 krav a mládeho skotu). Obec byla hermeticky uzavřena, pracující vyvezeni po dobu karantény z obce do závodů. V rozvoji dopravy v obci byl důležitý rok 1900 zahájením provozu na dráze Břeclav - Kúty. V roce 1930 byl vybudován most přes řeku Moravu, do té doby na Přívoze převážel cestující ponton. V roce 1932 byla zahájena stavba státní silnice Brno - Bratislava, v lanžhotském úseku byla dokončena v roce 1934. V roce 1930 byla provedena elektrizace obce, regulace Moravy v roce 1932.

Již v roce 1910 působil v místě lékař Dr. Jankovec. V roce 1960 zde pracoval obvodní lékař Dr. Kepák. Od roku 1955 byla zřízena zubní ordinace. V roce 1932 byla vybudována poradna pro matky a děti.

V druhé polovině minulého století se citelně projevovalo v obci zadlužení sedláků a drobných zemědělců, z nichž část hledala řešení v odjezdu za prací do Ameriky. Boj mezi sedláky a hofery vzplanul ostře po roce 1883, kdy část lesa byla odprodána židu Kohnovi z Hodonína. Chudina se mstila singularistům žhářstvím, které v několika letech za sebou postihlo městečko.

Príslušníci chudiny, kteří se nechťeli spojit s nádenictvím u zemědělců, odcházeli za živobytím buď do Vídně anebo na pilu či železnici do Břeclavi. Ti přinášeli nové myšlenky do obce, takže již v roce 1890 slavili v obci první máj spolu s dělníky a řemeslníky zaměstnanými v obci při stavbě lichtenštejnského zámečku.

V roce 1901 byla v obci založena Česká sociální demokratická strana, měla 17 členů. Někteří z prvních jejích členů byli zbaveni práce a činnost byla postupně zastavena. V lednu 1906 byla sociálně demokratická strana založena znovu a získala při volbách v roce 1906 71 % hlasů, Křesťansko - sociální jen 22 % hlasů.

Po vypuknutí první světové války byla činnost Sociálně demokratické strany zastavena a obnovena až po válce v roce 1918. Po roce 1919 strana sílila a v roce 1920 založila Dělnickou tělocvičnou jednotu, která měla 225 členů, neomezovala se jen na cvičení, ale i hrála významnou roli v kultuře obce.

Lanžhotští dělníci zaměstnaní na pile se zúčastnili v roce 1920 aktivně generální stávkou v Břeclavi.

V roce 1921 v září byla v obci založena místní organizace Komunistické strany Československa. Měla tehdy 100 členů, většinou dělníků. Také většina mládeže sociální demokracie přešla do KSČ. DTJ byla pak založena v roce 1921, přejmenována na

FDTJ. Její členové se zúčastnili také spartakiády na Maninách.

V době krize řádila nezaměstnanost, v zimním období 1931/1932 se napočítalo v obci 364 nezaměstnaných. Na zmírnění nezaměstnanosti a bytové nouze byla vybudována v roce 1933 vagonová kolonie z vyřazených železničních vagonů (1 vagon 412 Kč) a prováděny v obci dláždící práce.

Z průmyslových podniků pracoval v obci sdružený mlýn Františka Hořčice, přebudovaný na místě někdejšího lichtenštejnského mlýna knížecího. V roce 1936 byl vybudován nový mlýn přímo v obci. V roce 1938 v něm pracovalo 6 dělníků a jeden úředník. V roce 1950 byl zavřen. Budova předána k užívání místnímu JZD za skladiště na osiva a sadby.

Po socializaci živností v obci jsou řemeslníci sdružení v Komunálních službách městyse Lanžhota. Vybudovány byly první objekty a dílny všeho druhu ve středisku ve dvoře bývalého mlýna. V roce 1960 pracovaly v obci Pekárny, závod Hustopeče, při pečení chleba až dodnes. V okolí Lanžhota se provádějí výzkumné vrty naftových závodů v Hodoníně.

Po záboru města Břeclavi se zvýšil počet obyvatel obce v roce 1938 přílivem uprchlíků z obsazeného území až na 5000 osob.

Boj o osvobození naší obce v roce 1945 vedla Sovětská armáda od 5. do 11. dubna. Naše obec je první moravskou osadou osvobozenou Sovětskou armádou na okrese. V bojích za její osvobození bylo zabito 56 občanů a 55 těžce zraněno. Hrobník nahlásil 85 mrtvých, lékař 203 zraněných (mnozí postiženi nadosmrtní). 229 domů bylo úplně vypáleno, z toho 108 úplně poškozeno. 483 bylo těžce poškozeno a ostatní lehce. Mnoho stodol, stájí a šop shořelo.

Vločky mementa

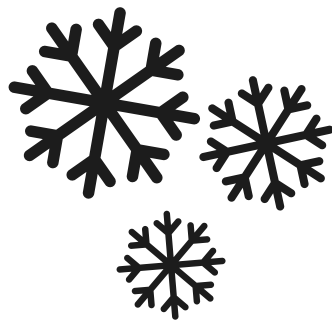
Josef Jožulka Uher

*Tak pomalu a každá jiná dolů z mraků padají,
když teplý vítr jako jazyk neslízne je, jsou z nich závěje;
ve dlaních dlouho k potěše se uchovávat nedají,
tak ani jako roky života a jeho sny i naděje.*

*To Ježíškovi práší se za sáněmi, jak jede k nám,
vždy říkávaly mamičky, když spolu s tmou už Štědrý večer šel;
moc dárků k stromčkům však nevozil, si smutný vzpomínám,
a že si mnohý z nuzných kamarádů tajně někde pobřečel.*

*O silvestrovském večeru a noci žádné hýření,
byl tenkrát život otců, stařečků na krátké držení oprati;
zlem ruce rozbratřené spojovala opět dobření,
a píseň z vína zpívala, že to co bylo, už se nevrátí!*

*Sním jen v zdání? Nebo skutečně to koledníkům vržou vločky pod patou?
Starý člověk rád se vrací tam, kde cestu má už Časem zavátou...*

Vím, že pokolení zpod hranice půlstoletí věku o mou báseň okem ani nezavádí. Ta pár let nad ní jen opatrně, jako by se zalekla slova MEMENTO v jejím názvu. Je z latiny a znamená to PAMATUJ! Nejčastěji tkví mnohým v paměti ve rčení MEMENTO MORI – PAMATUJ NA SMRT! Jenže moje verše až do takového extrému nemíří. Chtějí se pouze na krátko pozastavit u takových „památníků“ při cestě života lidstva, jakými jsou VÁNOCE a SILVESTROVSKÝ KONEC ROKU. U vánočního – štedrovečerního zastavení se máme každý sám sebe ptát, co jsme dobrého druhým dali a čím se odvděčili oni nám, nespokojení se sebou, nevyčítaví k bližním i nebližním.

Na „ouvratí“ neopakujícího se, ale končícího roku se ptejme, kolika cílů jsme svými sliby a vůlí dosáhli, jiné lehkomyslně opomenuli; jaké v nadcházejícím novém roce jsme si stanovili a neslibovali sobě a druhým nespílitelné. Ježíš neříká, že máme bližnímu ubližovat, ale vstříc mu vycházet dobrem, dokonce milovat jej jako sebe sama. Říká-li OVIDIUS, že „Zítřka nebudeme ani jakými jsme byli, ani jakými jsme!“ Snažme se být lepšími, je to sice těžší než opačně, ale život za to stojí...

Ohlédnutí za rokem 2020

Tomáš Bača, starosta SDH Lanžhot

Vážení spoluobčané,

rád bych vás seznámil s činností sboru dobrovolných hasičů během tohoto roku, který je poznamenán koronavirovou krizí.

Do konce roku zbývá jen krůček a mohu vás ujistit, že náš sbor celý rok pracoval tak, jak v letech minulých.

Hned z kraje roku, 5. ledna, jsme začali členskou schůzí, která se konala u Osíčků Pod Víchů. Na tuto schůzi se dostavilo čtyřicet členů našeho sboru a čtyři hosté. Starosta města Lanžhot Ladislav Straka, nový ředitel územního odboru Břeclav hasičského záchranného sboru Jozef Dankovič a manželé Pajpachovi. Jsem rád, že jsme se potkali v tak hojném počtu a mohli vzpomínat na ty, co už mezi námi nejsou.

Začalo nám jaro a s ním došla nečekaná koronavirová krize. Byli jsme požádáni vedením města o dovoz dezinfekce, pro kterou se jelo s naším novým dopravním automobilem do Čepra Šlapanov. Dovězlo se tisíc litrů dezinfekce, která byla dále pracovníky města distribuována pro

potřeby našich občanů. Dále probíhaly úpravy přístavby garážového stání, které bylo úspěšně završeno kolaudací.

V létě jsme se s mnohými z vás setkali na naší tradiční soutěži v požárním sportu na fotbalovém hřišti na Šlajsi. Náš sbor byl jeden z mála, který se rozhodl uspořádat tuto soutěž a byli jsme první soutěží, která otevírala Břeclavskou hasičskou ligu. Je nutno podotknout, že ještě v červnu bylo uspořádání této soutěže ve hvězdách a ve velice krátkém čase se nám podařilo soutěž zrealizovat. Tímto bych rád poděkoval všem našim členům, kteří za uspořádáním soutěže stáli a vám všem návštěvníkům, kteří jste nás přišli podpořit svou účastí. Jen doufám, že rok 2021 nám nepřinese nějaké to překvapení a potkáme se na dalším ročníku. Vždyť ta naše soutěž sem do Lanžhota neodmyslitelně patří. Přes léto jsme uspořádali ve spolupráci s fotbalisty

i několik ukázek techniky pro děti z příměstských táborů.

Celý rok se taky staráme o techniku a prostředky, které používáme při zásazích. Musíme s touto technikou a prostředky cvičit a zdokonalovat se i po teoretické stránce. Pro to proběhlo v průběhu roku několik výcviků a samozřejmě i zásahů. O zásazích vás informujeme na Facebooku a kdo ho nemá, tak tady malá rekapitulace.

foto David Korda

6. 2. 2020	Technická pomoc – strom na komunikaci	Lanžhot směr Kúty
10. 2. 2020	Technická pomoc – strom na komunikaci	Lanžhot směr Břeclav
25. 3. 2020	Požár – požár větví a trávy	Lanžhot směr Kúty
6. 4. 2020	Požár – požár stromu a okolí	Lanžhot směr Kúty
11. 4. 2020	Požár – požár stromu a okolí	Lanžhot, obora Soutok
19. 5. 2020	Požár – požár trávy	Lanžhot směr Kostice
15. 6. 2020	Technická pomoc – strom na komunikaci	Lanžhot směr Kúty
19. 7. 2020	Technická pomoc – strom na komunikaci	Lanžhot, Havlíčkova
28. 7. 2020	Technická pomoc – popadané stromy	Lanžhot, Havlíčkova
28. 7. 2020	Technická pomoc – spadlý plot a vrata	Lanžhot, Mlýnská II
1. 8. 2020	Technická pomoc – odstranění zlomeného stromu <i>Po ukončení této události jednotka provedla ve spolupráci s HZS Břeclav ořezání větví na stromech před základní školou.</i>	Lanžhot, Mlýnská II
1. 8. 2020	Ostatní pomoc – snesení pacienta	Lanžhot, F. Palackého
23. 9. 2020	Technická pomoc – strom na komunikaci	Lanžhot směr Břeclav
15. 10. 2020	Technická pomoc – protipovodňová opatření	Lanžhot, řeka Morava
23. 10. 2020	Technická pomoc – protipovodňová opatření	Lanžhot, řeka Morava

Zde je dobře vidět, že to zdaleka nejsou jen požáry, s čím se hasiči potýkají při zásazích, a proto vzhledem k tomu, že je dost zásahů na odstranění stromu, jsme tento rok vyslali další dva členy jednotky na kurz práce s motorovou pilou do hasičského zařízení Tišnov. Děkuji všem členům sboru a jednotky sboru za jejich obětavou práci.

Co dodat na závěr. Držme se v této těžké době a těšme se ze zdraví a zdraví našich blízkých. Užijme si v poklidu vánoční

svátky a do nového roku vstupme bez problémů a v dobré kondici.

Děkuji vám všem, kdo nás podporujete a fandíte nám. Budme rádi, že nás nepotřebujete. Ale když potřeba to bude, přijedeme rychle i k vám.

Taneční studio N.C.O.D. Lanžhot

Martina Žůrková

I tento školní rok máme otevřen taneční kroužek STREET DANCE ve městě Lanžhot v sále městského úřadu v 1. patře. Tréninky jsou každou středu 15:50 – 16:50 hod.

Žáci trénují několik krátkých skladeb, které se poté spojí v jeden asi 3minutový celek. Všichni členové studia s ním pak vystupují před Vánoci – 12. prosince 2020 na ukončené v Břeclavi. Od ledna pak tré-

nují nové skladby na závěrečné letní představení 12. června 2021.

Dále nás během roku čeká zimní soustředění o jarních prázdninách, kam se mohou hlásit i celé rodiny. Taková rodinná dovolená pak s námi vyjde mnohem

levněji. Jelikož je lyžařské středisko kousek od chaty, dopoledne vyrážíme na svah. Ti, kdo nechtějí nebo neumí lyžovat, chodí na procházky, staví sněhuláky nebo bobují hned za chatou. Odpoledne máme taneční tréninky a večer hrajeme hry a soutěžíme.

O letních prázdninách pořádáme také soustředění a příměstské tábory. Ty letošní akce jsme si moc užili a těšíme se co nového nás čeká. Jsme vděční, že můžeme rozdávat lásku k tanci dalším dětem, mládeži a dospělým. Kurzy máme pro všechny, stačí si vybrat.

Veškeré informace o našich kroužcích naleznete na stránkách www.ncod.cz. Otázky zodpovídáme na emailu: ncod@seznam.cz nebo tel: 723 665 935.

Děkujeme všem stávajícím členům za přízeň a těšíme se na tanečníky nové.

3. ročník Strong race

Peter Prušanský

3. ročník závodu Strong race se v neděli 30. 8. 2020 rozjel už od brzkého rána.

Dětský překážkový závod plný překvapení v podobě běhu, skákání v pytli, podlézání překážek, běhu přes pneumatiky, plazení v písku, balanční překážky, hod na cíl atd. se vždycky zrodí během jednoho dne a pak do pár hodin po závodě zase zmizí díky skvělému týmu lidí, kteří se nebojí přiložit ruku k dílu. Průběh závodu je koordinovaný a dopředu promyšlený do detailů. Pak už jen následuje nástup dětských kategorií od nejmenších až po pubertáky.

Letošní největší účast byla u těch nejmenších dětí za doprovodu rodičů. Přes 40 dětí v první kategorii je znamení, že se snažíme dětem ukázat cestu nejen k pohybu, ale taky jim dát něco, co ještě neznají. Dáváme jim prožitek, který je posiluje a vede k řešení aktuální situace. Děkuji všem rodičům, kteří přišli a užili si s dětmi okamžiky, na které určitě jen tak nezapomenou. Letošní účast dětí byla úžasná a

výsledné číslo je 147 dětí. Každá kategorie dětí měla své vítěze a první tři místa dostaly originální medaile a hodnotné ceny od nás a našich sponzorů.

Letošní ročník byl taky obohacen o vystoupení kapely Wařák, kteří to tam rozjeli od 13 hodin a nastartovali závod dvojic. Děkujeme všem zúčastněným a těm, kteří potili krev pod zátěží dřevěných klád, prožili nekonečný čas strávený v angličkách s přeskokem přes pneumatiku a v běhu se zátěží na krátkou vzdálenost. Každý z vítězné dvojice si odnesl originální medaile a hodnotné ceny od nás a našich sponzorů.

Soutěž pro dobrou věc

Letos jsme se rozhodli finančně podpořit hospic z Hustopečí u Brna - Girasole a přidali jsme do závodu soutěž: VIS NA HRAZDĚ NA ČAS, kde byl vstupní poplatek 100 Kč. Soutěž má pevná pravidla a vyhrát může každý. Limit ve visu je 00:01:55 pro pány a dámy mohli překonávat čas

00:01:10. Jelikož soutěž je na podporu dobré věci, je výherce zavázán, že (minimálně) půlka výhry i tak poputuje na podporu hospice. Díky různým prostředkům jsme získali pro hospic přes 12 tisíc korun a ty jsme osobně předali před ukončením závodu řediteli hospice.

Děkujeme všem, co tuto akci podpořili a přispěli na dobrou věc.

Další novinkou závodu byla tombola, kde hlavní cenou byl projektor Epson + plátno, a to všechno v hodnotě 20 tisíc. Děkujeme našemu partnerovi www.epson.cz za skvělý dar. Jelikož výherce už projektor má, rozhodl se projektor někomu darovat. A tak jsme přímo na podiu určili, kam tato hlavní cena poputuje a komu udělá radost.

Byl to náročný víkend, ale stál opět za to. Je čas se zamyslet nad dalším závodem, a to čtvrtým ročníkem, který by se měl konat v roce 2021- vypadá to na závod jednotlivců, ale co nás čeká, to nikdo ještě neví. Jedno je jisté – budou změny.

Děkujeme ze srdce všem, co se podíleli na přípravě, organizaci, asistenci a jiným způsobem na třetím ročníku závodu.

Mistrovství republiky 2020

Kynologický klub Kostice

První říjnový víkend se konalo hned několik mistrovství republiky ve sportovní kynologii. Členové našeho klubu na nich nemohli chybět.

Již v pátek se začínalo soutěžit na CACITU Všešary, jehož součástí bylo i Mistrovství republiky Rottweiler klubu ČR. V celkové konkurenci, cca šedesáti psů, se soutěžilo dle Mezinárodního zkušebního řádu.

V kategorii IGP1 nás výborně reprezentoval Michal Juroška se psem Arigem Black Safír a vybojovali krásné druhé místo.

Téhož dne podvečer bylo v Třeboni vylosováním startovních čísel zahájeno Mezinárodní mistrovství klubu Belgického ovčáka. Mistrovství se zúčastnilo 51 zástup-

ců tohoto plemene, kteří byli hodnoceni dle nejvyšší zkoušky IGP3.

Rovněž zde nás velmi dobře reprezentoval Josef Šesták se psem Hardym Ort Bohemia, kteří v celkovém hodnocení skončili na krásném 11. místě.

Ještě jednou gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci.

Michal Juroška se psem Arigem na stupních vítězů

Florbal Lanžhot

*Za trenéry lanžhotského florbalové oddílu
Rege (Peter Moravec)*

Florbalový oddíl využil omezení a pauzu v soutěži k několika stmelovacím akcím a netradičním venkovním tréninkům. I přes zavřenou halu jsme tak v závěru minulé sezóny nezaháleli a vyrazili na výlet na kole nebo pracovali na fyzické přípravě hráčů na venkovním hřišti. Sezónu jsme uzavřeli již tradiční ukončenou s grilováním a zápasem děti vs. rodiče.

V létě jsme stihli florbalovo-fotbalové soustředění, kde jsme mimo atletickou přípravu zvládli potrénovat florbal i fotbal nebo zajet do JUMP arény. O zábavu i sportovní vyžití tak bylo postaráno po celý týden na konci srpna a my byli připraveni a natěšení na nadcházející sezónu.

Netradiční venkovní tréninky, foto Zdeněk Nečas

Začátek nové sezóny na podzim proběhl nad očekávání dobře, přibýlo pár nových nadšených florbalistů a my jsme stihli odehrát první turnaje. V posledním z odehraných turnajů Elévů ve Valticích náš tým nenašel soupeře, kterého by nedokázal

porazit, a ze třech odehraných utkání si odnesl tři výhry.

Lanžhot - Očov Hodonín 6:5, Lanžhot - FATR Dubňany 10:4, Lanžhot - Aligators Green 8:6

Věříme, že pauzu všichni využijeme nejlíp jak umíme, načerpáme energii a do nadcházejících turnajů půjdeme se stejnou vervou, jak je u nás zvykem.

Přejeme všem hezké Vánoce a budeme se těšit na další tréninky a florbalové akce.

Lakros Lanžhot

Za 300 Lanžhot Rege (Peter Moravec)

Po předčasně ukončené minulé sezóně se lakrosový oddíl pomalu vrátil do zasetých kolejí. Hráči všech lanžhotských týmů absolvovali lehce netradiční letní soustředění v krásné přírodě u Lanžhota. Nechybělo běhání, posilování, plavání, kolo ani vodní lakros. Tak jak bývá zvykem, dali jsme si pořádně do těla a zahájili novou sezónu.

Jako jedni z mála jsme i přes omezení zvládli odehrát celou podzimní část ligy.

Nejmłodšímu týmu Akičita skončila příprava v podobě dětských turnajů a hráči Akičity se začali úspěšně začleňovat do našich dospěláckých týmů.

Tým 300 si poradil se zvýšenou absencí i s většinou svých protivníků. Na posledním turnaji vyhrál pět zápasů v řadě a zajistil si tak postup do Zlaté ligy mezi pět nejlepších týmů Moravské Lakrosové Ligy!

Tým Lamazonek sbíral spíše zkušenosti než skalpy svých protivníků, i tak odehrál několik hezkých zápasů a nabídl možnost zahrát si ligu mladším spoluhráčům.

Podzimní část skončila a my musíme, vzhledem okolnostem, trénovat doma a co nejlépe se připravit na tu jarní, která snad začne 24. dubna. Přejeme všem, aby toto nelehké období zvládli a prožili hezké svátky s úsměvem na tváři.

Sportu zdar!

Týmy 300 a Lamazonky

Dobročinnost skautů z Lanžhota

*Za skautský oddíl Bantuové
Rege (Peter Moravec)*

Lanžhotští skauti se při zpřísňujících se opatřeních vydali tam, kde je jim vždy nejlip – do přírody. Uspořádali několik výletů a výprav do nejbližších lesů, prožili skvělý dobrodružný tábor v údolí Oslavy a zahájili nový skautský rok v Lesní šutrovní.

Skautský oddíl Bantuové má již letitou tradici a dnes čítá přes 60 aktivních členů. Kromě pravidelných schůzek, výprav, táborů, práce s dětmi a mládeží, se dlouhodobě věnujeme i práci pro veřejnost. Několikrát do roka pořádáme veřejné akce,

sbíráme odpadky, věnujeme se dobrovolnictví a od roku 2002 plníme své předsevzetí zasadit za každou naši družinu alespoň jeden strom ročně. Dlouhodobě spolupracujeme se starostou a radnicí na výběru vhodného místa a typu zeleně a rádi v tom budeme pokračovat. Dohromady zasadili skauti z Lanžhota již přes 150 stromů!

Nelenili jsme ani letos a omezení ve vnitřních aktivitách jsme využili k ven-

Čištění Kyjovky

kovním dobročinným akcím, jakou bylo čištění řeky Kyjovky nebo sbírkou pro nemocnice a do Potravinové banky pro lidi v nouzi. Společně s přáteli oddílu jsme tak ušili a darovali přes 700 roušek, dodali zásoby dezinfekce do nemocnic a darovali spoustu trvanlivých potravin potřebným. Nepolevu- jeme a máme v plánu i na- dále organizovat obdobné projekty ke zkrášlení našeho městečka a pomáhat těm, co to potřebují.

Sbírka do nemocnic a Potravinové banky, foto Peter Moravec

Děkujeme za podporu a přízeň přátelům oddílu a přejeme všem krásné Vánoce!

30 let Svazu tělesně postižených

Marie Petřlová

Dne 8. 5. 2020 uplynulo 30 let od založení Svazu tělesně postižených v České republice. Tato organizace nahradila Svaz invalidů. Na 1. sjezdu STP v Hodoníně u Kunštátu 26. - 28. října 1990 byla schválena organizační struktura a jeho kompetence. STP poskytuje služby osobám se zdravotním postižením a seniorům bez rozdílu druhu a rozsahu postižení bez věkového omezení. Jeho posláním je napomáhat ke zkvalitnění života lidí se zdravotním postižením a seniorům a podporovat jejich zapojení do společnosti. Od té doby proběhlo mnoho změn a vystřídal se několik předsedů a mnoho členů výboru. Z těch dřívějších vzpomenu Antonína Cipryse a učitelku Marii Uhrovou. V roce 2003 přebírá funkci předsedkyně Anna Polachová. S výborem ve složení Holobrádková Marie, Klvaňová Anna, Létalová

Růžena, Mrázková Zdena, Petřlová Marie, Tinková Helena, Uhrová Marie a Zaliberová Marie pracovala pro STP 5 let. V roce 2008 se A. Polachová vzdává předsednictví a končí i většina členek výboru. Ze stávajícího výboru zůstává Marie Petřlová jako předsedkyně, Marie Uhrová a Helena Tinková. Novými členkami byly zvoleny Bartošová Anna, Brantalíková Růžena, Benadová Anna, Šindarová Ludmila, Trubačová Marie a členem Horák Martin. V roce 2009 náhle zemřela H. Tinková. Výbor doplnila Jana Uhlířová. Od roku 2018 si ve funkci předsedy dobře vede Josef Lavička, výbor doplnily Ludmila Bartošová a Miroslava a Ludmila Mrázová.

Scházíme se každý měsíc, abychom plánovali a organizovali různé akce. První akcí je výroční členská schůze, na které bývá velká účast. Zveme na ni předsedkyni OV STP Břeclav Bohuslavu Kolínkovou, na naše schůze chodil už bývalý starosta František Hrnčíř a nyní rádi vítáme ve svém středu starostu Ladislava Straku a místostarostku Petru Řihovou. Říkají, že se mezi námi cítí dobře, a my se rádi dovíme o dění v našem městě. Jsme vděční za finanční příspěvek. Schůze končí bohatou tombolou.

Rádi jezdíme do divadla do Boleradic, není to daleko a jsou tam výborní herci. Máme družbu s Jednotou důchodců Velké Leváry, kam jezdíme na tradiční Juniáles, kde se všichni srdečně baví. Pozvali jsme je v roce 2014 na Polínku a Soutok. Byli velmi nadšení krásou lužních lesů a stále vzpomínají na společné setkání. Marie Uhrová se s ochotou ujala organizace zájezdů, o které je velký zájem. O letošních píše Jaroslava Bartošová. Nezapomínáme na jubilanty s dárkovým balíčkem. Ky-

Juniáles V. Leváre 2015

tičkou uctíváme památku zesnulých. OV STP Břeclav organizuje rekondiční pobyty. V minulých letech byla velmi žádaný hotel DUO v Horní Bečvě a nyní hotel MAS v Sezimově Ústí. Uskutečnily se také pobyty v Chorvatsku a Itálii u moře. Mikulášskou besídku jsme nahradili předvánoční besedou, na které vystupují děti ze Scholičky s pěkným vánočním programem.

Na závěr z dopisu z ÚV STP z Prahy:

„Poněvadž právě není vhodný čas na pořádání oslav a setkání, chceme vás, všechny pobočné spolky a spolupracovníky, na dálku pozdravit a poděkovat za vaši přínosnou činnost a neutuchající aktivitu a popřát vám hodně energie pro pokračování vaší činnosti, uspokojení z úspěšné práce, dobré vztahy ve vašich organizacích a pevné zdraví.“

Správní rada a sekretariát STP v ČR

Taková slova potěší a poděkování patří všem, kdo se po celých 30 let podíleli na činnosti a spolupráci pro STP a také těm, kteří se akcí účastnili a přispívali k radosti a pohodě.

Chata Polínka, foto M.Ferstl

Mládež 2020

Denisa Pyskatá

Sezóna stolního tenisu se ještě ani ne-rozběhla a už byla přerušena veškerá čin-nost ve sportu. I přes to všechno jsme sta-čili rozšířit trenérský tým mládeže. Stálé trenéry ve složení Michal Polášek a Deni-sa Pyskatá doplnil Petr Hrubý. Ten do na-šeho oddílu přišel z Mikulčic a ihned začal plnit dvoj roli jako trenér a hráč.

Dne 4. září 2020 pořádal TJ Sokol Lan-žhot nábor dětí do sportovních oddílů. Náš oddíl se tohoto projektu samozřej-mě účastnil. Nábor byl určen pouze pro žáky prvního stupně. Naším cílem bylo více přiblížit stolní tenis a nalákat tím novou mládež do našeho oddílu. Na-konec se podařilo základnu mládeže rozšířit o sedm nových dětí. Může se zdát, že se nejedná o velký počet, ale společně se stálými členy mládeže do-šlo k vytvoření celkem početné skupi-ny. Tato situace vyžadovala upravení systému trénování z hlediska účasti minimálně dvou trenérů na trénin-kové jednotce. Cílem této úpravy bylo poskytnout vysoký standart a indivi-duální přístup k začátečníkům a záro-veň se v dostatečné míře věnovat také pokročilejší mládeži. Dle mého názo-ru se tento cíl podařilo naplnit, až do přerušení sportovních aktivit vše fun-govalo nejlépe, jak mohlo.

Před přerušením všech soutěží se stihla mládež zúčastnit několika tur-najů. V kategorii mladšího žactva náš oddíl pravidelně reprezentovali – Kristýna Svačinová, Vítězslav Krupica a Adam Uher. U těchto hráčů bylo důležité sbírat zkušenosti a nové herní

poznatky ve velké konkurenci. Solid-ních výsledků dosa-hoval v kategorii dorostu Vojtěch Kulhavý. V letošní sezóně se již pevně usadil na krajských turnajích a začali se dostavovat odpovídající výsledky. Je dů-ležité také zmínit, že byla před sezónou přihlášena soutěž OP - 5. třídy, kde bude tento hráč sbírat potřebné zkušenosti a postupně se začne začleňovat do stolní-ho tenisu dospělých.

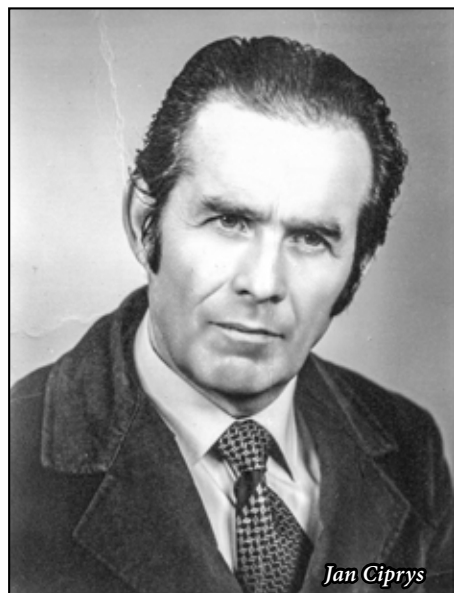

(Ne)fotbalová sezóna

Boris Didov,
předseda fotbalového oddílu TJ Sokol

Tento rok nám sportovcům opravdu nepřeje. Větší část se spíš nehraje a bohužel ani netrénuje. Z našeho pohledu je to opravdu nešťastné, ale na světě jsou horší věci, tak snad nám bude přát rok příští.

O to, co jsme nemohli hrát, jsme se zaměřili na budování zázemí na obou hřištích. Na starém hřišti na Pastvisku jsme po letech znovu zprovoznilí časomíru, kabiny dostaly novou fasádu a nejčerstvější novinkou je osvětlení, nejedná se tedy o nové LED osvětlení, ale jen provizorní, do doby, než se vybuduje moderní. Snad jej budeme moci již brzy využít. Hlavní událostí této sezóny na hřišti na Šlajsi bylo odhalení pamětní desky Janu Ciprysovi, který se zasloužil o vybudování nejen fotbalového hřiště a jeho okolí, ale také o převod celé-

Jan Ciprys

Foto: Jaroslav Kizl

Odhalení pamětní desky

ho areálu Šlajsa do rukou TJ Sokol. Dále jsme zde postavili 35 metrů nového oplocení, které nám strhl vítr, pomalu jsme začali budovat dětský koutek pro nejmenší, který bychom chtěli mít nachystaný pro jarní část sezóny a nachystali jsme další část zábran okolo hrací plochy pro reklamní plochy. Teď už nám stačí najít další nové partnery, kteří podpoří náš fotbalový oddíl. K tomu nám doufám pomůže také transparentní účet, na který můžou naši fanoušci přispívat jakoukoliv částkou a který je zveřejněn na webových stránkách fotbalového oddílu a Facebooku. Pro přispěvatele chystáme různá zvýhodnění a o využití vybraných finančních prostředků budou fanoušci informováni.

Máme také spoustu plánů do budoucna a snad se nám splní alespoň část z nich už příští rok, ať už sportovních nebo těch při budování zázemí. V práci s mládeží bychom si přáli sestavit mužstvo starších

žáků a mít tak již celkem pět mládežnických mužstev. Je to vizitka dobré práce trenérů mládeže a kvalitního zázemí. Na tom musíme ještě více zapracovat, hlavně na tréninkovém hřišti na Pastvisku, kde bychom chtěli ve spolupráci s městem Lanžhot také zlepšit zázemí pro fanoušky. Všechno chce svůj čas a nejde vše udělat hned. Ale postupně se nám vše daří, a to hlavně díky ochotným lidem, kteří se o fotbal v Lanžhotě starají. Všem těmto lidem a trenérům bych chtěl moc poděkovat.

I když se nám tento sportovní rok moc nevyvedl co do počtu odehraných minut na hřišti, tak i přesto se nám podařilo udělat soustředění v Němčičkách a fotbalovo – florbalový kemp během prázdnin. V neposlední řadě nesmím opomenout na sestavení družstva mladších žáků – U13, kteří hrají pod hlavičkou TJ Sokol Lanžhot po několika letech.

Závěrem bych chtěl poděkovat za celoroční práci všem členům výboru, trenérům a trenérkám, našim důchodcům, kteří mají stále dost elánu a chuť do práce. Nesmím zapomenout na všechny ty, kteří nám pomáhají při organizaci utkání a věcí okolo celého oddílu. Také bych chtěl moc poděkovat všem našim sponzorům, vede-

ní města Lanžhot a výboru TJ Sokol Lanžhot za podporu, neboť bez Vaší náklonnosti by fotbal v našem městě nebyl. Nic totiž není samozřejmostí a moc si toho vážíme.

V následujícím období vánočním přejí klidné prožití těchto svátků, pod stromečkem vše, co si přejete, a do nového roku přejí hlavně zdravíčko, protože to ostatní je jen na nás.

Zachránit život můžete i vy!

Město pořídilo veřejný defibrilátor pro první pomoc

- Při náhlé srdeční příhodě rozhoduje každá minuta! **Automatizovaný externí defibrilátor (AED) může v takovém případě zachránit život.**
- Město Lanžhot jeden takový defibrilátor zakoupilo a umístilo jej na budově radnice **vedle vchodu**. AED tak bude v případě potřeby k dispozici 24 hodin denně.
- AED defibrilátor je přístroj, který navede hlasovými pokyny k provedení resuscitace správným způsobem a v případě nutnosti provede i bezpečnou defibrilaci.
- Ovládání defibrilátoru je **velice jednoduché** a zvládne ho i laický záchrance. Po zapnutí sám přístroj udává, jak krok za krokem postupovat. Při včasném zahájení a správně provedené resuscitaci pomocí AED, které je zkombinované s masáží hrudníku, se naděje na přežití pohybuje mezi 70 až 80 procenty.
- **Veřejně dostupné AED defibrilátory v ČR jsou zaznamenány do databáze i mapy,** kterou využívá i Zdravotnická záchranná služba (<https://www.zachrankaapp.cz/cs/aed>). Tato databáze umožňuje operátorovi ze záchranné služby okamžitě vyhledat nejbližší dostupný AED a zajistit rychlou dostupnost tohoto přístroje k postiženému.

Inzerce

Jezdíme spolu už 125 let.

Vyberte si model **ŠKODA KAROQ 125 let** – 1,5 TSI, 110 kW, 6stup. mech. převodovka. K nadstandardní výbavě vám navíc nabídneme i celou řadu vzájemně kombinovatelných benefitů. Využijte například **pojištění schopnosti splácet** nebo prodloužené záruky na 5 let v rámci paketu **Mobiles Plus**. Při výměně staršího modelu za náš doteď dostanete za svůj vůz výkupní bonus ve výši **30 000 Kč** plus výkupní cenu, kterou navrhne náš autobazar. Další informace k nabídce naleznete na webových stránkách našeho dealerství www.agrotec-auto.cz. Platnost akce do 31. 12. 2020.

* Zvýhodněná cena vozu platí při využití financování od ŠKODA Financial Services a při výkupu svého staršího vozu. Ceník platí v hodnotě bez odvodu ekologického vozu a 649 900 Kč s DPH. Uvedená nabídka je pouze informativní a není nabídkou ve smyslu § 1732 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

Prodloužení záruky na 5 let
Výkupní bonus 30 000 Kč
Mobiles Plus
Pojištění schopnosti splácet

Michal ČECH
Tel.: 725 940 795
e: m.cek@agrotec.cz
 Marta KVINTOVÁ
Tel.: 606 726 822
e: kvintova@agrotec.cz

Váš autorizovaný prodejce vozů ŠKODA:

AGROTEC a.s.
Lidická 123
690 02 Břeclav
Tel.: 519 326 500
www.agrotec-auto.cz

AGROTEC
osobní automobily

VÝPRODEJ SKLADŮ

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Cena již od 599 900* Kč

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu
ŠKODA KAROQ 4x4 1,5i 110 kW, 74-166 g/km

Problematika ochrany přírody lužních lesů na soutoku Moravy a Dyje.

Lužním lesům, které se rozprostírají od Lanžhota až po soutok Moravy a Dyje, se v poslední době, díky různým jednotlivcům, skupinám i samotnému ministerstvu životního prostředí, dostává poměrně velké pozornosti. A to zejména kvůli problematice ochrany přírody. I přes to, že se tak děje, spousta obyvatel Lanžhota to vnímá pouze okrajově. A právě z výše uvedených důvodů jsme se rozhodli tomuto tématu dát v tomto čísle zpravodaje větší prostor. Oslovili jsme představitele různých názorů a požádali, aby se k této oblasti vyjádřili ze svého úhlu pohledu. Věříme, že následující příspěvky Vám pomohou se v této problematice lépe zorientovat.

Co mají Amazonie a lužní lesy na jižní Moravě společného? Vůbec nic!

Jan Vybíral, ředitel Biosférické rezervace
Dolní Morava

V poslední době se často používá název „Moravská Amazonie“. Zavádějící název v podobě titulku v novinách nebo v názvu televizního pořadu určitě připoutá pozornost mnoha čtenářů či diváků. Přitom ale lužní lesy jižní Moravy jsou natolik originálním, fantastickým ekosystémem, zajímavým z mnoha pohledů, že vůbec nepotřebují srovnávání s amazonskými pralesy. Dlouhodobě jsou a zůstávají nadále rájem pro přírodovědce, turisty, milovníky přírody i historie a zkrasující, „reklamní titulek“ srovnávající nesrovnatelné je pro ně nevhodný.

Zkusme si popsat několik základních charakteristik obou ekosystémů.

Amazonské pralesy jsou staré 100 milionů let. Celou tu dobu se vyvíjely prakticky ve stejných klimatických podmínkách, jejich vývoj nebyl přerušován například

ledovými dobami. Rozprostírají se na ploše cca 5 milionů km². Roční teplota je stálá a vysoká, kolem 30°C a výše. Celoročně zde prší, vlhkost vzduchu je neustále prakticky 100 %. Roční průměrné dešťové srážky jsou 6 000 mm, někdy až 8 000 mm! Půda je zde velmi chudá, organické živiny jsou průběžně spotřebovávány mnoha organismy a v půdě nezůstávají. Žije zde více než 2 miliony druhů živých organismů, avšak jejich ekologické niky

foto Kateřina Paulíková

(prostor s podmínkami pro život a zachování konkrétního druhu) jsou velmi malé, tudíž značně zranitelné. Žije zde velmi málo původních obyvatel, brazilských Indiánů, kteří jsou organickou součástí lesů. Amazonských pralesů ubývá, každoročně se vytěží, vypálí a na zemědělskou půdu přemění 5 000 km² lesů! Tím nenávratně mizí množství druhů rostlin a živočichů často dřív, než je vědci stačí objevit. Přesto se dosud jedná o největší komplex původních pralesů na Zemi. Je to přírodní ekosystém celosvětového významu s obrovskou biodiverzitou, s pozitivním vlivem na celosvětové klima a zasluhuje náš obdiv i starost o jeho budoucnost jako součásti dědictví celého lidstva.

Ekosystém lužního lesa jižní Moravy má ale úplně jiný příběh a podstatu v jakémkoliv měřítku s Amazonií nesouměřitelném. Začal se vyvíjet teprve po poslední době ledové, zhruba před 10 000 lety. Jeho dnešní podobu však rozhodujícím způsobem v dobrém (i zlém) ovlivnil člověk. V době Slovanů, zhruba od šestého století, byly nivy Moravy a Dyje hustě osídlené. Krajina v horních částech povodí řek byla ještě porostlá hustými původními středoevropskými pralesy a povodně v dolních částech toků nebyly tak četné a devastující. Ve středověku začala probíhat kolonizace spojená s intenzivním kácením lesů. V jejich zbytcích se praktikovalo intenzivní výmladkové hospodaření a lesní pastva, což mělo devastující účinek na krajinu. Tento trend extenzivního využívání krajiny trval až do počátku 18. století. To už byla tradiční sídla v nivách šest století opuštěná. Kolonizace vysočin a horských oblastí totiž způsobila častější a ničivější povodně, které však do niv dolních toků přinášely

náplavy půd z erodovaných ploch vyšších poloh. Na bohatých sedimentech se zprvu vyvíjel měkký lužní les. Charakteristické části lesa s dubovými velikány pak vznikly jako hospodářský záměr lesníků. Současnou podobu lužního lesa s převahou dubu letního a jasanu úzkolistého vytvořili lichtenštejnští lesníci v 19. století. Ti ve velké míře vysévali žaludy do zemědělsky připravené půdy s vykloučenými pařezy, která byla ještě po nějakou dobu souběžně využívána k pěstování polních plodin. Po tomto období, zpravidla 7 - 10 let, bylo ukončeno pěstování plodin a převládl les. Dnes nikoho nenapadne, že lužní lesy se svou monumentálností a s pestrými společenstvy rostlin a živočichů jsou v našich podmínkách vlastně ekosystémem vytvořeným člověkem! Lužní lesy rostou na velmi bohatých naplavených půdách s vysokou hladinou podzemní vody, ale také na bývalých pískových dunách s vegetací spíše stepní! Celková výměra lesů se neseňuje. Biodiverzita, vysoká podle středoevropských měřítek, je daná geografickou polohou, pestrostí přírodních stanovišť a množstvím ekotonových zón (rozhraní mezi přírodními stanovišti, například louka – mokřad, louka – les, ale také starý les – mladá lesní kultura), které jsou výsledkem udržitelného lesního a lučního hospodaření. Celkový počet známých druhů rostlin, živočichů a hub je v lužích o něco více než 12 000, což je ve srovnání s tropickými pralesy málo. To je dáno pravidlem, že čím blíže od rovníku k zemským pólům, tím méně druhů se v přírodě nachází, ale žijí a rostou většinou zase ve velkých krajinných areálech.

Myslím si, že není potřebné soustřeďovat a hodnotit další informace o naprosté

odlišnosti dvou originálních přírodních lokalit na dvou koncích světa. Naše lužní lesy jsou nám drahé a obdivujeme je především proto, že jsou zde, za humny. Můžeme se takřikajíc denně přesvědčovat o jejich kráse, majestátnosti, rozmanitosti a v úžasu pozorovat jejich svěží zeleň na jaře, zbarvování podzimními barvami nebo tichý zimní smutek holých větví dubových velikánů. Každý si zde může dle libosti najít objekty svého obdivu a zájmu. Za to, že zde jsou a vykazují známky dobré péče, odpovídají lesníci, kteří hospodaří s tímto veřejným statkem a chrání jej proti

mnoha nebezpečím již více než 260 roků. Nikdy zde nevytěží víc než přiroste. Když les pokácí, do tří let založí lesní porosty nové tak, aby zde mohly zase růst až 160 roků. Jejich služba je náročná, protože musí zajistit všechny důležité funkce, které dobře spravovaný les pro vyspělou lidskou společnost v kulturní krajině plní. Je to les pro nás i pro naše vnuky. Na mnoha místech Země původní pralesy již zmizely a s nimi často také vyspělé civilizace. U nás toto nebezpečí nehrozí. Zamysleli jsme se nad tím, proč to tak je?

Spolek Soutok Lanžhot podporuje návrh Smluvní ochrany lesů na Soutoku

Antonín Hostina, předseda spolku Soutok Lanžhot, z. s.

Lesnictví v lužních lesích na Soutoku je trvale udržitelným využíváním lesů, což dokládá už několik století trvající stabilita a zachování lesních společenstev. Také v současné době je z jejich stavu zřejmé, že lužní les má největší stabilitu ze všech kultur a že žádný lesník svěřený les nezničil, přestože donedávna žádní ochránci přírody nebyli. Princip udržitelnosti byl vždy vyjádřen jednoduchým postupem - lesa lze vykácet jen tolik, kolik přiroste. Na rozdíl od lesníků chybí ministerstvu životního prostředí a ochranářským aktivitám důkaz, že své zájmy prosazují trvale udržitelným způsobem. O nutnosti ochrany lužních lesů nepochybuje žádný soudný člověk, ale posláním orgánů ochrany přírody má být systémové řešení ochrany těch nejhodnotnějších ekosys-

témů, a ne zákazy a omezování činností v krajině, motivované skupinovými dojmy a pocity. Jsme přesvědčeni o tom, že snahy převládajícího emotivního řízení ochrany přírody v lužních lesích na Soutoku by nemělo kladný, ale záporný efekt nejenom na les jako takový, ale také na většínu předmětů ochrany naturového území. Dokladem dobrého hospodaření ze strany LČR a ochranářské činnosti ze strany Biosférické rezervace Dolní Moravy, o. p. s. je skutečnost, že samotní kritici práce lesníků, dali lesu na území soutoku řek Moravy a Dyje pro jeho kvalitu přívlastek Moravská Amazonie. Přikláníme se k názoru „smluvní ochrany“ s tím, že případné změny musí být předmětem fundované diskuse se všemi zájmovými skupinami, nikoliv nátlakovou kampaní.

Část rozhovoru pro Ekolist.cz

Anežka Bartošová, členka sdružení Lužánek

Moravská Amazonie. Tak se říká lužním lesům podél dolního toku Moravy a Dyje. Její nejcennější části podle Anežky Bartošové mizí podobně jako Amazonie skutečně. A také pod pilami těžařů. Což ji vedlo k založení iniciativy Zachraňme Soutok (zachranmesoutok.cz)

Před čím konkrétně je potřeba Soutok zachránit?

Těch hrozeb je víc. V posledních desetiletích se výrazně změnil vodní režim území, zemědělská činnost a pod správou státního podniku Lesy ČR (lesní závod Židlochovice) i způsob hospodaření a to na velmi intenzivní. Původní „parkový“, rozvolněný typ pastevního lesa kvůli současné péči zarůstá a houstne, čímž mizí unikátní příroda. Ještě v 30. letech 20. století skoro polovinu lesů na Soutoku zabíral otevřený les spolu s loukami se solitéry. Pak došlo k proměně lesního hospodaření a z lužní krajiny se začala vytrácet mozaikovitost,

mění se osídlení rostlin a živočichů. Bohužel většinou na úkor těch chráněných a vzácných. Dochází také k umírání starých soliterních stromů. Hlavním problémem ale je těžba stromů, protože velké množství porostů je v mýtním věku a Lesy ČR je postupně těží. A to typicky tak, že vytvoří paseku, kterou vyfrézují, aby ji pak mohli znovu osázet.

Co za tím stojí?

Snaha o maximální produkci lesa.

A v obecné rovině pak to, že česká lesnická politika na přelomu století do svého programu nepobrala aktuální vědecké poznatky. I co se týká klimatické změny. Nevěnovala se tomu pozornost, i když se od 90. let upozorňovalo na to, co může nastat a pravděpodobně nastane. Důsledek vidíme nejen na Soutoku, ale i na velké části ČR, kde nám lesy odešly a odcházejí. Kde jsme teď my a kde okolní státy, které včas reagovaly...

Vědci už desetiletí upozorňují, že tady na Soutoku je zapotřebí jiný přístup v lesním hospodaření.

Jestli jsem správně pochopil, tak hlavním problémem není to, že tu hospodaří Lesy ČR, ale spíš to, že hospodaří nevhodným způsobem...

Ano. Bohužel, ekonomický zisk je pro ně prioritou. Manželův děda, který před dvěma lety zemřel, byl zdej-

foto Kateřina Paulíková

ší lesník. Různé věci mi vysvětlil a hlavně upozorňoval na to, že se jedná o čím dál větší byznys. Slíbila jsem mu, že udělám vše pro to, aby se území před takovým přístupem uchránilo. Velmi nerada bych se dožila toho, aby se na současnou generaci lesníků vzpomínalo ve zlém, že hodně věcí mohli změnit, udělat jinak, ale neudělali...

Co konkrétně tedy dělají v lesích pod Lanžhotem špatně?

Pěstují se vysoké, husté, stejnověkové lesy, které se náhle vykáčí. Louky se sečou velkoplošně najednou, mizí osvětlené staré stromy bez adekvátní náhrady.

Na Soutok jezdím mapovat výstavky, tedy stromy záměrně ponechané při těžbě. A díky tomu vidím, jak se na pofrézovaných dvouhektarových mýtinách holá půda přehřívá až k 50 °C. To způsobuje velký výpar. Mýtiny přispívají k vysoušení lužní krajiny a stoupající teplý vzduch vytlačuje vlhký vzduch nad porostem. A když někoho potkám, mám chuť pozdravit: „Vítaj na poli, motyky sú ve vyschlém járku.“

Jde o věci, které se dají dělat jinak.

Lidský faktor se plně projevuje. Vzácné druhy zde máme pouze ze setrvačnosti (díky tomu, jak to vypadalo dřív), celé populace organismů vymírají nebo se snižují a celková biologická hodnota území se dramaticky zmenšuje.

Káci se tu a nezalesňuje?

Samozřejmě se po těžbě zalesňuje. Ale paseky a porosty do 20 let zabírají skoro 30 % plochy porostů. Pro momentální krátkodobý zisk budou naše děti a vnuci čekat, až jim vyrostle nový lužní les. A se

změnou klimatu, která je tady v jižním cípu citelná, kdoví jestli.

Kácet by se ale tolik nemuselo, nejde totiž o lesy hospodářské. Jsou to lesy, které jsou zařazeny do kategorie lesů zvláštního určení. Jejich smyslem má být zachování biologické rozmanitosti. Byť podle přístupu Lesů ČR si leckdo myslí, že jde o lesy hospodářské...

Chápu, pohled na vytěženou a až k zemi vyfrézovanou mýtinu, kde ještě loni rostly ladoňky, nikoho nepotěší...

Když se snažíte porozumět přírodním procesům a mezi tím vším si přečtete encykliku „Laudato si“ od papeže Františka, nemůžete mlčet...

Sedmým rokem spolupracuji s Ústavem výzkumu globální změny Akademie věd ČR, který má v lužním porostu pod Lanžhotem ekosystémovou stanici. A taky vím, že za desítky let se v lužní krajině na soutoku Moravy a Dyje provedly a stále provádí stovky výzkumů a studií, které dokládají cennost území pro různé obory z říše hub, rostlin, živočichů. Dokládají, že bohatost druhů tu existuje díky předešlému přístupu k lužní krajině. A každá studie, kterou jsem četla, má v doporučení změnu současného způsobu hospodaření, aby se cennost alespoň zachovala. Vědecké společnosti, které zde výzkumy provádí, reagovali i na naši výzvu Zachraňme Soutok a sepsali společné prohlášení k tomuto tématu.

Je potřeba si uvědomit, že přírodní procesy pracují v jiném časovém měřítku než v tom lidském. Snažím se různým věcem porozumět víc, nedívat se na problematiku jen jednostranným pohledem, vidět aspoň trochu i ten lesnický pohled. Ale obá-

foto Kateřina Paulíková

vám se, že stávající přístup k hospodaření je slepá ulička. Nebo spíš bumerang, který se nám vrátí...

Lesy na Soutoku jsou unikátní také tím, kolik zatím dokázaly nasbírat „šarží“ na úrovni snad všech možných kategorií mezinárodní ochrany. Plyne z těchto titulů nějaký reálný potenciál pro lepší ochranu zdejší přírody?

Toto území je zařazeno do soustavy Natura 2000 jako Evropsky významná lokalita a i jako Ptačí oblast, je součástí Biosférické rezervace pod patronací UNESCO, je součástí mezinárodních mokřadů podle Ramsarské úmluvy.

Fakticky to jsou ale spíš jen ocenění, než že by šlo o praktickou ochranu.

Pokud vím, tak ochranářský význam Soutoku v zásadě nikdo nezpochybňuje. Shodnou se na něm AOPK ČR, Ministerstvo životního prostředí i hlavní hospodář, tedy Lesy ČR. Všichni se shodnou, že tyto lesy jsou v národním i evropském kontextu mimořádné a ně-

jakou formu ochrany si zaslouží. V čem je tedy problém?

V tom, že se jen jedná a jedná a voda teče a teče. A zásadní věci se nemění. A já se bojím, že o to asi taky jde. Protahovat jednání a dál hospodařit v zajetých kolejích.

Kdyby bylo jednání jen na nižší úrovni, asi by se na hodně věcí našla shoda rychle. Ale ministerstvo je v Praze, Lesy ČR sídlí

v Hradci Králové...

Proto i naše iniciativa nebyla směřována proti místnímu polesí, ale na místa, kde se rozhoduje.

Debata, zda na Soutoku zřídit CHKO, je už taky evergreenem české ochrany přírody. Pokud se nepletu, v roce 2008 ministerskému návrhu na založení CHKO zatlo tipec všech 19 obcí, jejichž území by s chráněnou plochou mělo sousedit...

Byl tady tehdy velký prostor pro lži. Lidé se strašili, že nebudou moci chodit do lesa, vše bude oploceno. Lidé se pochopitelně báli, protože 40 let měli do lesa zákaz kvůli železné oponě a teď se jim tvrdilo, že by zase nemohli. Že o lesích budou rozhodovat Brňáci a Pražáci, že bude zakázán postřik na komáry, atd.

Málo se vysvětlovalo. A byly velmi slyšet hlasy, které spíše z osobních důvodů nechtěli ochranu území a tak „opjeli“ ostatní tvrzením o omezeních a zákazech. Což dělají dodnes.

Paradoxní je, že od roku 2015 do listopadu 2020 platilo na žádost Lesů ČR

opatření obecné povahy, které zakazovalo vstup do Obory Soutok. Například v únoru a březnu byl zákaz celých 24 hodin!

Takové omezení vstupu není ani v nejprísnějších zónách CHKO.

Ted, když je v obcích kolem řeky Moravy situace jiná, měl by návrh na vyhlášení CHKO větší podporu?

S lidmi o tom pořádně nikdo nemluvil, jen se šířily nepravdy a lidé se báli. Vedení města nemělo odbornou kapacitu (stejně jako současně) a tak se prosadily silné zastrahující hlasy. Když jsem se s lidmi o tom bavila, utvrdili mě, že je odradily zákazy. Lidé ale nejsou zas tak hloupí a podsouvají na faleš mnohdy poznali sami.

Vyhlašování CHKO není aktuální, podle nařízení vlády z roku 2013 je forma ochrany stanovena pomocí sítě maloplošných zvláště chráněných území (rezervace a památky).

A než se tak možná stane, si vaše iniciativa Zachraňme Soutok vytýčila čtyři prioritní cíle. Jedním z nich je i obnova přírodu formujících procesů hospodaření. To znamená návrat k výmladkovým pařezinám, lesní pastvě, co tu fungovalo 200 let nazpátek? Má to vůbec oporu v realitě?

Obnovit a udržet přírodní procesy, které formovaly lužní krajinu, je možné i jinými metodami, poznatky k tomu jsou. Teoreticky se do určité míry tyhle metody učí, ale do praxe se moc nezavádí. Protože nejsou tak výnosné jako hospodaření s lesem věkových tříd. A tím zase narážíme na nastavení lesního zákona a s jeho uniformním přístupem ke všem lešům.

Moderní lesnictví je (a musí být) efektivní, ekonomicky pragmatické a zároveň ekologické. Snaží se minimalizovat vstupy, spíše než na těžkou techniku a chemii spoléhá na schopnost využít přírodní procesy, které ve správný okamžik popostrčí správným směrem k dosažení optimální produkce.

Příklady z praxe máme v zahraničí, pár kilometrů níže po proudu řeky Moravy.

Lesy ČR se v médiích dost přesvědčivě tváří, že k proměně způsobu hospodaření vcelku bez konfliktů přistupují. Tedy že dosazují téměř výhradně duby letní, výrazná část území Soutoku je vedena v bezzásahovém režimu, ponechávají výstavky (stromy k dožití), vysazují nové duby na loukách, prosvětlují okraje lešů...

Pro mě je zářející, že Lesy ČR dokážou vyjmenovat spoustu aktivit, které dělají pro ochranu přírody na Soutoku, ale podle mého ani jedinou nedělají ze svého přesvědčení. Ke každé té pozitivní změně byli někým dotlačeni.

Kdyby neměli různé způsoby hospodaření zakázané, nařízené, dobře zaplacené (jedná se o desítky milionů ročně), tak mám obavu, že z jejich vlastní iniciativy by k proměně hospodaření nikdy nedošlo. Ale nechci jim křivdit, ráda bych se mylila.

Jistě, asi sází výhradně duby. Ale pak na vlastní oči vidím masivní používání postřiků (Roundupu) na mladých pasekách, bez ohledu na výskyt i velmi vzácných druhů rostlin, jen aby jim mohly prosperovat plantáže dubů. Pak přemýšlíte, jak je možné, že tohle nevidí. Ale věřím, že i tohle se změní.

V říjnu 2019 oznámilo Ministerstvo životního prostředí návrh na vyhlášení národní přírodní rezervace nazvané „Lanžhotské pralesy“, což by bylo osm oddělených částí o celkové výměře 430,72 ha. V březnu 2020 návrh na vyhlášení národní přírodní památky s názvem „Soutok“, která by měla 3156,86 ha. Dá se tedy říct, že se dílo daří?

Po mnoha desítkách let snahy jsou tu první krůčky k účinnější ochraně, která je zakotvená v české legislativě. A pravděpodobně po vyhlášení těchto území se bude pokračovat dál, formou přírodních památek a rezervací.

Jedna z našich priorit byla územní ochrana nejceněnějších lokalit, což se právě uskutečňuje. Na druhou stranu si uvědomujeme, že jde o lidský nástroj, se všemi svými klady i zápory. Vždy záleží na tom, jaké se stanou priority a kdo bude rozhodovat.

Je třeba ještě něco dodat?

Místní lidé jsou v současnosti dost upozaďováni a ze „svého“ lesa nemají takřka nic.

Soutok všem

Eva Jouklová, Lesy ČR

Lužní lesy a krajinu v okolí města Lanžhot zásadně ovlivnili lichtenštejnští lesníci znalí přírodních procesů a zkušenosti v pěstování a obnově lesa. Díky jejich zacházení s přírodou i schopnostem s ní hospodařit patří tamější porosty k těm s největší biodiverzitou v zemi. Dnes, kdy v lesích hospodaří Lesy České republiky a pokračují

Hospodaří se přes zakázkový sektor. Souťaživost firem v tvrdém tržním prostředí vyústila v podfinancování lesních dělníků a místní se do práce v lese moc nehrnou. A to je přitom v Lanžhotě potenciál veliký, lidé byli zvyklí na práci v lese, umí to. Dokonce je v Lanžhotě nejvíce koní na počet obyvatel, ale práci v lese nedostanou, seno z luk si musí tvrdě zaplatit. Tlak na celkovou změnu v lesnictví je veliký, ale ta musí přijít od vrchu. Proto je náš apel na vyšší místa, na změnu uniformní lesnické politiky.

Velmi mě oslovila mediální kampaň Lesů ČR „Soutok všem“. Konečně z jejich strany snaha o dialog, kterému se tak dlouho bránili. Při zhlédnutí videa představující tuto kampaň, mi naděje na dialog začala vyhasínat. Záběry turistů, které nejsou ze Soutoku (smrčiny, bučiny, březový háj). Letecké záběry ukazující převážně rakouskou stranu této oblasti. Když tyto záběry nepravdivě představují Soutok, tak jak pak může člověk věřit těm vyřčeným slovům. Ale chci věřit aspoň ve snahu o nějakou shodu.

v lesnické práci s respektem k přírodě i zákonům České republiky, je 9713 hektarů území Soutok-Podluží vyhlášeno evropsky významnou lokalitou a 9575 hektarů ptáčích oblastí Soutok-Tvrdonicko. Právě kvůli přírodní rozmanitosti zdejší krajiny je mnoho různých názorů a vizí, jak o ni pečovat. Také proto zahájily Lesy ČR program

Soutok všem, ve kterém jde o veřejnou diskusi a vysvětlení lesnických postupů i vzájemné pochopení. O Soutoku je třeba mluvit – veřejně, otevřeně a společně. Vyasnit si se všemi relevantními subjekty, místními samosprávami, lesními hospodáři, ekology i občany, co je na Soutoku nutné a možné.

Historický vliv člověka na lužní lesy

Lužní lesy podél dolních toků Dyje a řeky Moravy v intenzivně zemědělsky obhospodařované krajině jižní Moravy vždy výrazně formoval člověk. Stěžejní byl rok 1389. Tehdy se majiteli celého území stali na dalších 550 let Lichtenštejnové. Ti dali základy dnešnímu charakteru lesních porostů, které pěstovali pro kvalitní sortimenty dříví, zejména dubu letního. Z počátku 19. století již existují lesnické návody, jak lesy pěstovat. Na části území se druhově mění skladba dřevin. V lesích kolem Lanžhota koncem 70. let 19. století končí na pokyn Lichtenštejnu pastva dobytka a začíná cílené lesnické hospodaření. Tehdejší měkké krátkověké listnáče, topol a vrba, nahrazují dlouhověké dřeviny tvrdého luhu, především dub letní. Dnes činí podíl této dřeviny ve skladbě zdejších lesů téměř 50 procent. Dub je hlavní hospodářskou dřevinou, která na sebe současně váže značnou část biodiverzity tohoto území. Zastoupení dubu letního v přirozené dřevinné skladbě by ale dnes bylo určitě nižší, pokud by nezasahoval člověk. V mládí totiž dub nemůže konkurovat vzrostlé buňce a tlaku okolních dřevin. Podle mapy potenciální přirozené vegetace by tak na stanovištích lužního lesa převažovala jilmová jasanina.

Lichtenštejští lesníci ale proti buňce zasahovali a umožnili dubu překonat kritické období růstu mladých kultur. Určitý vliv na odrůstání dubu měly i pravidelné povodně, které několikrát za rok zaplavovaly rovinaté oblasti říčních niv. Dub letní takové přírodní situace, narozdíl od jiných dřevin, poměrně dobře snáší. I to tedy přispělo k jeho zachování v oblasti Soutoku. Nyní jsou mnohé porosty zralé. Spolu s dalšími listnatými dřevinami, jako jsou jasan ztepilý, úzkolistý, lípa a topol je dnes na Soutoku cíleně pěstují Lesy České republiky. Na tak zvaných hrúdech, písčných lavicích vzniklých činností řek nebo větru, lesníci podporují také růst borovice lesní, která naopak nedostatek vody snáší lépe.

Nutné rekonstrukce porostů

Jasany na Soutoku, a především jasan úzkolistý, v posledních letech postupně odumírají v důsledku houbového chřadnutí nazývaného Chalara fraxinea. Jde o porosty různého věku. Tato dřevina v minulosti úspěšně využívaná pro přirozenou obnovu lužních lesů, nebude zřejmě v budoucnu zastoupena v dřevinné skladbě v takovém rozsahu, jak bylo zvykem. Lesníci odumřelé jasanové porosty v posledních letech rekonstruují a v důsledku postupující choroby počítají s daleko větším rozsahem obnovy lesů. Také jilm, jako jedna z hlavních dřevin původních lužních lesů se v důsledku houbového onemocnění grafiozy v tamějších lesních porostech vyskytuje jen vzácně. Objevují se mladé stromy, které však v relativně mladém věku v důsledku grafiozy náhle odumírají.

Voda v lužním lese, záměrné povodňování Soutoku a chystaný vzdouvací jez

Voda je pro lužní lesy zásadní. V minulosti lesy v rovinatých nívách Moravy a Dyje pravidelně zaplavovala, a to i několikrát ročně. Vodohospodářské úpravy na tocích Dyje a Moravy prováděné od 70. let 20. století oblasti neprospěly. Některé úseky říčních koryt řeky Moravy se narovnal a postavily se na nich hráze, na Dyji poldr Soutok. Tato opatření spolu s dokončením systému nádrží Nové Mlýny způsobila, že ustaly pravidelné záplavy a hladina podzemních vod klesla asi o 150 centimetrů. Nedostatek vody pak negativně ovlivnil stav lesů. Usychaly především starší porosty, které se už nedokázaly novým poměrům přizpůsobit. Proto začaly Lesy České republiky v roce 1992 na 50 kilometrech s obnovou vodních kanálů, budováním příčných objektů, takzvaných stavítek, propustí, náпустných objektů a tůní. V roce 1994 pak poprvé úmyslně zaplavila Soutok voda z Nových Mlýnů. Během několika dní vodohospodáři z Povodí Moravy umožnili na žádost Lesů České republiky záměrnou povodňovou vlnu, když upustili vodu z novomlýnských nádrží. Ta se pomocí stavítek dostala do lužních lesů. Tento způsob umělého povodňování oblasti pokračuje. Dnes připravují Lesy České republiky ve spolupráci s Povodím Moravy vzdouvací jez, který by měl na řece Dyji obnovit vodní režim lesa. Lesy České republiky letos získaly na jeho stavbu povolení a požádaly o dotaci. Dostatek vody v lesích je nezbytný pro celý ekosystém lužního lesa, pro rostliny i živočichy, ale lidem může působit i nepříjemnosti v podobě pře-

množení komárů. Lesníci spolu s Hygienickou stanicí v Břeclavi množství, stav a vývoj larev průběžně monitorují.

Lesníci kombinují tradiční lesnické postupy s alternativními a podporují tak biodiverzitu

Území Soutoku je z hlediska biodiverzity mimořádně významné a hodnotné. Při dnešní obnově porostů v mytném věku připravují Lesy České republiky jako správci oblasti půdu k zalesnění bez narušení hlubších vrstev půdy. Stovky hektarů starých porostů ponechávají v bezzásahovém režimu nebo těžbu o celou dekádu odkládají. Jednotlivé stromy nebo skupiny starých dubů letních a jilmů dožívají a rozpadají se na místě, což vyhovuje mnoha druhům hmyzu a hub. Jde o tisíce stromů. Při obnově porostů lesníci vytváří vhodné biotopy nejen pro tesaříka obrovského a další druhy saproxylického hmyzu. Jiné druhy se zase váží na rozpadající pařezy a stromy v prosvětlené části porostů. Na loukách se vysazují solitéry, které do budoucna nahradí staré odumírající dřeviny. Právě kvůli zachování biotopu saproxylického hmyzu jsou uvolňovány jednotlivé stromy v porostních okrajích. Státní podnik spolu s dalšími zemědělskými subjekty také obhospodařuje zdejší louky. V okolí zámečku Lány se seče provádějí s ohledem na výskyt a rozmnožování dalších vzácných druhů, typicky modrásků. Obdobně se postupuje i v oblasti Košárských luk, které jsou významnou ornitologickou lokalitou. Seče se zde až po 15. srpnu, aby se nerušilo ptactvo při hnízdění, například chřástal polní. K ochraně dravých ptáků, především orlů, lu-

ňáků a dalších druhů se lesníci předem domlouvají na termínech provádění prací v lese s pracovníky ochrany přírody tak, aby tyto druhy hnízdily v klidu. Lesy ČR také dlouhodobě podporují činnost Českého svazu ochránců přírody Břeclav, konkrétně jde o vyvěšování a údržbu ptačích budek ve zdejších lesích.

Aktuální diskuse o vyhlášení několika maloplošných zvláště chráněných území

Podle dnes již neplatného nařízení vlády z roku 2005 měly být lužní lesy na Břeclavsku vyhlášeny chráněnou krajinnou oblastí (CHKO). To však pro nesouhlas místních lidí i samospráv a také hospodářské či agrární komory nebylo možné, zejména kvůli obavám z omezení, která by CHKO přinesla, například nemožnost používat biocidy, což by znemožnilo zasahovat proti komárům. Komáří „kalamity“ výrazně limitují život místních obyvatel i zvěře.

Nyní se připravuje vyhlášení několika maloplošných zvláště chráněných území, mezi nimi například národní přírodní památky Soutok na 3 156 hektarech nebo národní přírodní rezervace Lanžhotské pralesy na 430 hektarech.

Soutok všem

Lesy ČR letos zahájily program Soutok všem, a tím i dialog s veřejností - odborníky i laiky, místními lidmi, starosty a dalšími o současném i budoucím hospodaření na Soutoku, v největším zachovalém komplexu lužních lesů v zemi. Lesníci chápou potřebu lidí lesnickému hospodaření rozumět. Proto je třeba o něm mluvit, diskutovat, vysvětlovat i naslouchat. Na speciálním webovém diskusním portálu www.soutokvsem.cz zaměřeném na problematiku Soutoku podnik vyvolal diskusi, kterou chce smysluplně konferovat.

Pro Lesy České republiky je zásadní permanentně vyvažovat tři základní pilíře lesnického hospodaření - ekonomický, ekologický a rekreační. Jen tak je možné o unikátní krajinu a lesy na Soutoku pečovat. S ohledem na přírodu, veřejné zájmy i finance.

Ochrana lokality Soutoku a lužního lesa z pohledu samosprávy

Budoucnost ochrany přírody v lesích na soutoku Moravy a Dyje je „horkým“ tématem poslední doby. Během posledních měsíců se objevilo několik článků na toto téma v odborných časopisech i v novinách. Opakovaně se rozbíhají diskuze na sociálních sítích a probíhá petiční akce na záchranu „Moravské Amazonie“. K tématu se vyjadřuje laická i odborná veřejnost.

Jak vidno, situace kolem lesů na soutoku je složitá a pro běžného občana až nepřehledná. V této souvislosti bychom si měli zrekapitulovat známá i méně známá fakta a přidat pohled z hlediska samosprávy.

Snahy o zvýšení stupně ochrany přírody lužních lesů se objevovaly již dříve. První přírodní rezervace byly na Soutoku vyhlášeny už v roce 1949 (současné národní přírodní rezervace Ranšpurk a Cahnov-Soutok).

Nejzásadnějším a klíčovým momentem ovšem bylo vyhlášení tří lokalit – evropsky významná lokalita (EVL) Soutok-Podluží, EVL Niva Dyje a ptačí oblast Soutok-Tvrdonicko v roce 2005 a jejich zařazení do celoevropské sítě Natura 2000.

Natura 2000 je soustava chráněných území evropského významu, vytvářena podle jednotných kritérií v rámci Evropské unie pro ochranu vybraných ohrožených, vzácných či jinak cenných druhů živočichů, rostlin a typů evropských stanovišť.

Tedy nikdo jasně a zřetelně neřekl, že se vlastně jedná o závazek! Tímto krokem

se Česká republika v podstatě zavázala, že na těchto lokalitách do určité doby vyhlásí chráněné území dle naší platné legislativy (národní park, chráněnou krajinnou oblast apod.). Pro zajištění ochrany EVL Ministerstvo životního prostředí (MŽP) pověřilo v roce 2008 Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR (AOPK ČR) vypracováním návrhu CHKO.

Jelikož proces vyhlásování území soustavy NATURA 2000 zanechal ve vztahu k samosprávám za sebou jistou hořkost (zejména z důvodu nedostatečné diskuze a projednání), přetrvával i negativní postoj k vyhlášení CHKO v regionu. Rovněž se nepodařilo změnit zásadní nesouhlas Lesů ČR, s. p. (rozhodující hospodářský subjekt), ani Ministerstva zemědělství. **Výsledkem bylo zastavení přípravy CHKO v roce 2010 ještě před zahájením vlastního vyhlásovacího procesu.**

V loňském roce přišlo město Břeclav se snahou znovu oživit vyhlášení CHKO na tomto území. Proběhlo několik jednání, na kterých se ovšem nedospělo k jednoznačným závěrům. Nebyly totiž zodpovězeny všechny otázky týkající se dopadů na samosprávy a jejich občany. **Nutno dodat, že už od prvních snah v roce 2009 o vyhlášení CHKO obce požadovaly vypracování studie, jež by měla zmapovat situaci a vyhodnotit klady a zápory obou řešení pro samosprávy v sousedství oblasti soutoku i pro území samotné.** I když to bylo přislíbeno, dodnes tato studie chybí.

Oblast je spojena i s dalším sporem, ochráncům přírody vadí těžba dřeva, Lesy České republiky prý krajinu devastují. Tato problematika a její řešení je v kompetenci Ministerstva zemědělství.

Mezitím, z důvodu vypořádání s mezinárodními závazky (viz seznam EVL Natura 2000), **Ministerstvo životního prostředí zahájilo koncem minulého roku v okolí Lanžhota a Břeclavi proces vyhlášení soustavy nových maloplošných chráněných území** - Národních přírodních rezervací Lanžhotské pralesy (dále jen „NPR“), o rozloze cca 430 hektarů(!) a následně poté další zvláště chráněné území (dále jen „ZCHÚ“) maloplošného charakteru, Národní přírodní památku Soutok (dále jen „NPP“) o rozloze cca 3188 hektarů(!). Chránit tak rozsáhlé území formou „maloplošek“ je protimluv! Tento způsob zvolilo ministerstvo poté, co obce řadu let jednoznačně CHKO odmítaly.

Řada důvodů, proč se samospráva s navrženým záměrem neztotožnila nebo jej nepodpořila, zůstává téměř nezměněna. Vadí nám nepřipravenost a nedomyšlenost navrhovaných variant. Dále pak absence jakéhokoli modelu odpovědnosti za připravované projekty. Problémem byl i samotný způsob vyhlášení návrhů – opět nečekaně a bez předchozí diskuze.

Město Lanžhot v návaznosti na výše uvedené vyjádřilo pochybnost nad celým procesem, jímž MŽP realizuje postup směřující k vyhlášení NPR, včetně jeho souladu s platnými předpisy, a v souladu se správním řádem podalo k návrhu námítky. Máme za to, že řešit tak rozsáhlé území formou maloplošných ZCHÚ je z ekonomického hlediska, tak i hlediska

složitosti a komplikovanosti správy území, nejméně vhodný způsob řešení.

Dle názoru vedení města v současné době nelze navíc na daném území zřídit v souladu s předpisy jakékoli ZCHÚ, pokud nedojde k úpravě zákona do podoby, která by zřízení zvláště chráněného území umožňovala.

Dalším velkým problémem je absence stability vodního ekosystému lužního lesa a dostatečného zásobování vodou, v jehož důsledku usychá část lužního lesa. Kompetentní orgány ochrany přírody tuto situaci dlouhodobě neřešily (až na výjimku podpory záměru LČR, s. p. o vybudování klapkového jezu na řece Dyji pod Pohanskem v poslední době). Smutný je pohled na současnou podobu řeky Moravy, z jejíž nádherných meandrů zbyl jen kanál a torza odstavených slepých ramen. Bez opatření umožňující kvalitativní změnu a stabilizaci vodního ekosystému v lokalitě Soutok, budou ohrožena i dílčí území, na nichž mají být vyhlášeny NPR. **Z pohledu udržitelnosti lužního lesa a související biodiverzity považujeme dostatečné zajištění množství vody v území a jeho stabilitu, za klíčový faktor a prioritní řešení.**

Tuto oblast je nutné řešit i ve vztahu k městu Lanžhot, protože to ovlivňuje i hladinu spodních vod u nás. V případě dosažení stabilizace vodního režimu na Soutoku a realizace projektového záměru „Revitalizace vodních ekosystémů pod Lanžhotem“, který připravuje Město Lanžhot, by byly s vysokou pravděpodobností pozitivně ovlivněny hladiny podzemních vod přítékajících převážně z oblasti Drahanské vrchoviny a pozitivní dopad by se projevil nejenom v městech Lanžhotě

a Břeclavi, ale i v ostatních sousedících obcích.

Město Lanžhot se odmítá řadit do kategorie odpůrců ochrany přírody, neboť si samo uvědomuje realitu zvyšujícího se tlaku člověka na přírodu. **Jsme připraveni podpořit projekty ochrany přírody a krajiny, které budou dobře připravené, odůvodněné a projednané. V neposlední řadě pak uvedené do souladu s platnými právními předpisy ČR.**

Z výše uvedených důvodů bylo vedení města iniciátorem výzvy ke všem kompetentním orgánům. Naším cílem je společně nalézt neoptimálnější řešení ochrany přírody na území Soutoku a tento způsob řešení zároveň promítnout do návrhu patrně nezbytných změn zákona o ochraně přírody a krajiny. Vedení města v rámci správy území obce bude i nadále dohlížet na ochranu práv svých občanů tak, aby nebyli bezdůvodně na svých právech omezováni nebo kráceni.

Velké poděkování patří všem představitelům obcí našeho DSO Region Podluží za to, že nás v naší snaze podpořili. Díky tomu se k diskuzi u „kulatého stolu“ přihlásili zástupci většiny kompetentních orgánů. Účast přislíbil mj. generální ředitel Lesů ČR, ředitel LZ Židlochovice, ředitel Agentury ochrany přírody ČR, zástupci Povodí Moravy i ČHMÚ, poslanci a senátoři z našeho regionu, hejtman JMK, a dokonce i sám ministr životního prostředí.

Úvodní debata měla proběhnout v Lanžhotě už v listopadu. Bohužel, kvůli protiepidickým opatřením jsme museli i tuto akci prozatím odložit.

Oblast lužních lesů v lokalitě Soutok vnímáme jako území, kde by lidé měli žít a hospodařit v souladu s přírodou. Plně si

uvědomujeme, že žijeme v samotné blízkosti tak vzácného klenotu přírody, kterým jsou lesy a louky rozprostírající se na převážné ploše lanžhotského katastru. Chápeme, že je třeba tento klenot chránit. Zároveň ale víme, že **lužní lesy na Soutoku jsou v dnešní podobě člověkem vytvořené přírodě blízké ekosystémy a bez pokračujícího managementu, zejména při obnově lesa, za současných podmínek s drasticky změněným vodním režimem, nejsou schopny trvalé existence.**

Mgr. Ladislav Straka, starosta města

foto wikipedia

„I V DOBĚ PROTICOVIDOVÝCH OPATŘENÍ SI CHCEME
BĚŽNÝ ŽIVOT NĚJAK ZPŘÍJEMNIT : JÁ JSEM SE
ZAPOJILA DO AKCE **DEN V KROJU**, TEN MŮJ
DO AKCE **DEN V LIHU** !“

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2020
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 1/2021 – 28. 2. 2021

Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Strong race

foto www.matulaproductions.cz

Malujeme přírodou

autoři žáci ZŠ Masarykova

